

CURIERUL ADVENTIST

NOIEMBRIE 2022: 22 OCTOMBRIE 2022 + CONFERINȚELE
BIBLICE „ISUS NE-A ÎNVĂȚAT...” + CENTENAR DE NEUITAT,
PIATRA NEAMȚ, 2022 + PIETRELE DOMNULUI + ISTORIA
UNUI LOC - LABIRINT 116 + DOMNUL ESTE BUN! +
PREGĂTIȚI CALEA DOMNULUI! + DUHURILE DIN ÎNCHISOARE

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Urmează-Mă cu toată casa ta!

Urmează-Mă în tot adevărul!
2019-2020

Urmează-Mă din tinerețea ta!
2020-2021

Urmează-Mă cu aproapele tău!
2021-2022

Urmează-Mă cu toată casa ta!
2022-2023

Urmează-Mă cu inima veselă!
2023-2024

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

22 - 23
noiembrie 2022

10 - 60%
reducere

comenzi@viatasisanatate.ro
www.viatasisanatate.ro
021 323 00 20
0740 10 10 34

ZIUA PORTILOR DESCHISE

evs
editura viață și sănătate

ZPD online:

22 - 23 noiembrie, 24 h/zi

ZPD call - center:

22 - 23 noiembrie,
orele 8:00 - 22:00

ZPD librării:

22 - 23 noiembrie,
orele 9:00 - 18:00

Nu fac parte din ofertă cărțile din proiectul Cartea Anului, deoarece au deja prețul redus. Reducerile din Ziua Porților Deschise nu se cumulează cu alte oferte.

Livrarea este gratuită pentru comenzi de minimum 100 de lei prin Poșta Română, respectiv 150 de lei prin curierat rapid.

Oferta este valabilă în limita stocului disponibil.

Anul XCIX, NOIEMBRIE 2022. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Eugen Chirilănu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

22 OCTOMBRIE 2022

Ziua de 22 octombrie 1844 nu este o zi, ci ziua care ne amintește de marea Zi a Ispășirii. Așa cum Sabatul este ziua care însumează și dă valoare celorlalte zile ale săptămânii, Ziua Ispășirii integrează zilele unui an sfințindu-le. O zi istorică pentru biserica noastră, dar uitată de cei mai mulți dintre noi și total necunoscută de restul lumii. Cel puțin declarativ ne exprimăm aprecierea și încercăm să arătăm cât de importantă este această dată pentru planul de mântuire. Pe de altă parte, această zi nu se găsește în calendarul nostru liturgic. Și de ce s-ar găsi, ar putea întreba unii, cât timp nicio altă sărbătoare iudaică din Vechiul Testament nu se regăsește în Noul Testament. Cel mult putem vorbi despre o alegorizare a unei sărbători și putem sublinia valoarea ei pedagogică. Și de aici pot apărea discuții multiple despre continuitatea sărbătorilor până în vremurile noastre.

O sărbătoare este trăită cu emoție de publicul larg și naște sentimente, creează o atmosferă pentru care oamenii sunt dispuși să plătească. Unele sărbători sunt respectate doar din inerția tradiției, chiar dacă semnificația lor a fost pierdută și destui oameni nu știu ce serbează în ele. Așa au apucat și nu sunt interesați să înțeleagă semnificația lor. Apoi spiritul de turmă își exercită puterea și indivizii se supun. Dacă toată lumea o consideră o zi specială și i-a dedicat un anumit tip de ceremonie, se pliază și ei. Dar sunt și sărbători așteptate și trăite în mod conștient și vibrant de participanți. Un motiv pentru care erau rânduite sărbătorile anuale ebraice era acela de a păstra în memorie intervenția lui Dumnezeu în viața poporului Său și de a ajuta la o reînnoire a înțelegerii și angajamentului nostru față de El.

Dar să revenim la sărbătoarea noastră. Câte biserici sau câți membri serbează această zi? Chiar și cei care sunt conservatori și care apreciază cărările vechi omit complet această dată. Poate că e deja prea veche această zi pentru o grupare de oameni care proclamă sfârșitul lumii foarte curând. Acest fenomen a devenit un subiect de cercetat de către diverse grupuri de psihologi, sociologi și teologi.

În ultimele decenii a fost înregistrat un număr important de cazuri în care anumite grupuri, adunate în jurul unor lideri carismatici, au proclamat venirea lui Mesia. Multe dintre aceste evenimente au apărut și în presă. Un caz a atras atenția în mod special. Un lider își anunța adepții că la o dată anume vor veni extraterestrii și îi vor răpi. Ziua „profetică” a venit, a trecut și nu s-a întâmplat nimic. Asta ar fi trebuit să fie și ultima zi a grupării. Dar, paradoxal, în loc de disoluție, sau măcar în loc de dezamăgire, grupul de adepți a cunoscut un avânt formidabil, membrii au devenit mai zeloși și mai activi în plan misionar. Psihologii ar numi acest fenomen disonanță cognitivă. Adică un contrast între ceea ce gândim și ceea ce facem. Faptele nu sunt un efect al credințelor sau gândurilor, ci dimpotrivă.

În plan teologic, lucrurile capătă un spațiu și mai larg. Așa se face că data de 22 octombrie reprezintă Marea Dezamăgire și cam așa a rămas până în ziua de azi. Cel puțin la nivel de trăire. De atunci tot încercăm să găsim răspunsuri.

Să fie oare ceea ce spune 2 Tesaloniceni: „Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună” (2:11)? De ce ne-ar abandona într-o rătăcire? Și de ce pe noi, poporul Lui? O altă disonanță între promisiunile Lui și realitatea care pare exact opusă.

CUPRINS

3 Editorial

Mugurel Asaftei

22 octombrie 2022

5 Misiune

Eugen Chirilianu

Urmează-Mă cu toată casa ta!

8 Misiune

Emanuel Sălăgean

Conferințele biblice „Isus ne-a învățat...”

10 Viața bisericii

Florin Lăiu

Centenar de neuitat (Piatra Neamț, 2022)

16 Meditație

Ștefan Radu

Pietrele Domnului

18 Istorie adventă

Leonida Ghioaldă

Istoria unui loc – Labirint 116 (IV)

22 Viața bisericii

Ernest Szász

Domnul e bun!

24 Spiritual

Daniel Dincă

Pregătiți calea Domnului! (Marcu 1:3)

27 Doctrină

Petru Blaj

Duhurile din închiisoare

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

SEMNIȚAȚII REACTUALIZATE MUGUREL ASAFTEI

Dacă cercetăm istoria biblică, acolo unde căutăm adevărul, vom vedea că:

1. Poporul evreu nu a știut când se naște Mesia. Și, ironie a istoriei, nici azi nu știm.

Dacă știe cineva data nașterii

Domnului merită un premiu mai mare decât Premiul Nobel, pentru că dezleagă un mister istoric. Dar au fost câțiva, unii evrei, alții păgâni, care au știut.

2. Poporul ales n-a știut că Domnul a înviat. Nici că S-a înălțat la cer. Dar „au știut” că L-au furat ucenicii.

3. Petru n-a știut cine este Cel arestat când l-a întrebat o necunoscută.

4. Ucenicii care mergeau spre Emaus n-au știut cine este Străinul care le aprindea inimile prin explicații ne-maiauzite despre profețiile din Scripturi.

5. Laodiceenii nu știu cum sunt. O mare tulburare de percepție caracterizează ultima biserică.

Și exemplele n-ar încăpea într-o bibliotecă întreagă. Despre generația lui Noe sau despre Sodoma nu mai vorbim. Au devenit figuri proverbiale cu privire la ignoranța în probleme esențiale. Un lucru e cert. Pionierii noștri s-au înșelat. Și n-a fost nimic glorios în asta. Doar deza-măgire, durere și rușine.

Are interes Domnul să rămânem în întuneric moral și să deviem tot mai mult de la calea profetică?

Un lucru este cert: Dumnezeu îngăduie lucrul acesta. Suprimarea voinței noastre nu este opera Sa. Dar asta nu înseamnă că propria noastră cale nu va conduce spre suferință. Dincolo de durerea fizică, mai este un alt nivel în care simțim din plin durerea. Cât de greu ne este când suntem mințiți sau înșelați! Dar avem făgăduința că El nu ne înșală niciodată. Și cu toate acestea, marcăm amăgiri dezastruoase.

Conform interpretării noastre clasice, Domnul a intrat dintr-un loc în altul în cer, respectiv din prima încăpăre a sanctuarului, numit Locul Sfânt, în cea de-a doua, numită Locul Preasfânt. Orice ar însemna, asta nu afectează viața noastră pe pământ. Mai degrabă pare un basm.

Dacă vorbim de o judecată universală, înseamnă că anunțul trebuie să fie universal, la fel cum este și importanța sa. Prin urmare, cele ce se petrec acum în cer ar trebui să stârnească interesul oricui. În ce măsură judecata a dat mai multă putere bisericii rămășiței? Sau cât de vizibilă a devenit biserică în lume în așa fel încât să devină subiect de discuție și de dialog? În ce măsură această lucrare afectează viața noastră aici pe pământ?

Oricum, creștinismul are de dat un răspuns greu cu privire la motivul pentru care au trecut două milenii de la plecarea Sa de pe pământ. Măcar din secol în secol să mai trimită câte un semn pe pământ în formă vizibilă. Dacă și acum lucrarea se petrece exclusiv în cer, nu e de mirare că mulți oameni devin sceptici în privința necesității

religiei. Până la urmă, asta e definiția religiei, și anume, o relație, o legătură între cer și pământ, între Creator și creație, între Mântuitor și păcătos.

Dacă ne uităm în istoria sacră, vom vedea această corespondență religioasă în toată puterea. Apocalipsa 4 și 5 prezintă o scenă cerească, iar Faptele 2 este corespondentul ei pământesc. Domnul Isus este întronat ca rege și preot în cer, iar pe pământ, în Ziua Cincizecimii, Duhul zguduie biserica și o umple cu prezența Sa, oferind creștinilor puterea regală pe care le-a promis-o. Cerul și pământul se unesc. Templul ceresc și biserica de pe pământ devin una. Deciziile și acțiunile de la tronul de sus se resimt pe pământ. Așa a fost la începutul bisericii. Nu are cum să fie mai puțin la finalul misiunii ei. Biserica nu poate sta izolată de lume. Nu doar că este văzută, dar interacționează cu societatea întreagă și o provoacă la cel mai puternic exercițiu de gândire și comportament. Prezența bisericii în lume și mesajul ei este o amenințare totală pentru ea. Ce se întâmplă în cer are ecou și efect direct și vizibil pe pământ. Dar pentru asta trebuie să avem ochi.

Dacă vom trece mai departe pe lângă această dată fără să ne mai întrebăm cu privire la adevărul istoric și profetic și cu privire la lecția spirituală, nu facem decât să ne acoperim cu o minciună și mai mare, până când adevărul nu mai are nicio importanță pentru noi.

Poate că tocmai acesta este și rostul acestei zile, să ne umilim și să ne recunoaștem netrebnicia rușinoasă. Așa trebuia să fie în Ziua Ispășirii, când marele-preot intra în Locul Preasfânt. „În ziua a zecea a acestei a șaptea luni, va fi Ziua Ispășirii: atunci să aveți o adunare sfântă, să vă smeriți sufletele și să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc” (Leviticul 23:27).

Peste veacuri găsim un om care aplica aceste porunci literal. „Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă” (Daniel 9:3).

O lecție de terapie divină, o intervenție asupra minții și întregului nostru aparat cognitiv complet ruinat, deformat și malformat de păcat. Sau poate că ar trebui să ne bucurăm. Dacă este împlinirea unor promisiuni profetice, dacă este un eveniment care marchează nașterea Mișcării adventiste, ar trebui să se bucure de o recunoaștere mai serioasă, ca o zi națională, sau ca o zi de naștere personală. Atunci s-a născut biserică noastră și, odată cu ea, o nouă eră. Lumea a pășit în ultimul segment de istorie. Sau poate ar trebui să împletim rușinea și bucuria iertării în urma slujirii Marelui-Preot și cu bucuria unui verdict favorabil în urma deciziei marelui Judecător.

Și dacă am avea o fărâamă de luciditate urmată de sinceritate, tot prin har, că altfel n-avem cum, am recunoaște că suntem niște pacienți iremediabili, dar recuperabili exclusiv prin harul jertfei Marelui-Preot! ■

Mugurel Asaftei este secretarul Conferinței Moldova.

URMEAZĂ-MĂ CU TOATĂ CASA TA!

Inspirată de cuvintele apostolului Pavel: „Urmați dar pilda lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți” (Efeseni 5:1), și de îndemnul Domnului Hristos adresat tânărului bogat: „Urmează-Mă!” (Matei 19:21), Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România își desfășoară activitatea misionară prezentă urmărind o strategie asumată pentru o perioadă determinată, în armonie cu reperele biblice. Această perioadă de cinci ani alocată actualului mandat a debutat cu Anul Scripturii (*Urmează-Mă în tot adevărul*), a continuat cu Anul copiilor și tinerilor (*Urmează-Mă din tinerețea ta*), a mai făcut un pas spre Anul lucrării personale (*Urmează-Mă cu aproapele tău*) și a ajuns la Anul misionar de grație 2022–2023 sub mottoul: *Urmează-Mă cu toată casa ta* (Anul familiei și al educației), și se va încheia cu Anul sănătății (*Urmează-Mă cu inima veselă*), în 2024.

În conformitate cu viziunea și direcția oferite de Uniunea Română acestui demers, în Anul misionar 2022–2023, proiectele de misiune ale bisericii vor purta în mare parte amprenta familiei și educației. *Urmează-Mă cu toată casa ta* reprezintă, așadar, a patra

etapă misionară din strategia pe cinci ani, ce-și propune să influențeze omenirea atât prin modele personale de autenticitate, cât și prin proiectele de misiune sugerate, spre o perspectivă a întâlnirii cu Dumnezeu la final de istorie.

Toate proiectele și resursele bisericii vor promova cu precădere misiunea prin familie și educație. Fiecare familie a bisericii va primi o atenție specială. La rândul lor, aceste familii vor lucra pentru binele altor familii, indivizi sau grupuri de oameni, indiferent de vreun criteriu de selecție sau clasificare a beneficiarilor. Fiecare biserică locală, slujbașii, pastorii și membrii bisericii, au primit invitația de a se implica în proiecte de educație în zona lor de influență personală. Se încurajează creativitatea la fiecare nivel în concepere-

**IMPLICARE
TOTALĂ
EUGEN
CHIRILIANU**

**URMĂRIM CA TOATE
PROIECTELE ȘI RE-
SURSELE BISERICII
SĂ PROMOVEZE CU
PRECĂDERE MISIUNEA
PRIN FAMILIE
ȘI EDUCAȚIE.**

rea de proiecte și activități specifice contextului, pentru atingerea obiectivului asumat.

Maratonul bunătății

Într-o zi de sărbătoare, îmbrăcat în haine speciale, în timp ce își conducea autoturismul cu mare viteză spre biserică pentru a nu întârzia la program, un pastor neoprotestant este oprit de poliție: „Sunt agentul X, vă rog să prezentați actele dvs. la control. V-am oprit pentru viteză.” Zăpăcit, se scotocește prin buzunare și, în loc să-i înmâneze agentului de poliție permisul de conducere, îi întinde, din greșeală (sau poate intenționat), legitimația de păstor de suflete. Considerând imediat a fi o eroare, o retrage înainte ca aceasta să ajungă în mâna destinatarului. Încercând să se conformeze așteptărilor omului legii, îi înmânează documentele solicitate. Oarecum surprins, polițistul se arată interesat și de legitimație. „Dați-mi-o și pe aia, vă rog!” O preia, citește cu atenție cine este omul din fața lui și, pentru că se așteaptă ca pastorii

și preoții să fie oameni corecți în toate aspectele vieții, i se adresează ironic: „Aaa, sunteți pastor și... ce scrie la Carte? Cum se pedepsește călcarea legii?” Răspunsul a venit aproape pe loc: „Cartea zice să fim buni unii cu alții.”

Dincolo de aspectul ușor hazliu al acestei întâmplări reale din România, Biblia ne îndeamnă să fim buni unii cu alții: „Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, **fiți buni unii cu alții**, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4:31-32).

Un șofer de autobuz a fost admirat de un bătrân călător pentru amabilitatea ieșită din comun arătată tuturor celor din jur. La finalul călătoriei, bătrânul călător era nerăbdător să-l întrebe despre motivația din spatele acestui comportament de invidiat. Ce anume îl făcea atât de amabil, situație mai rar întâlnită printre pământeni. Răspunsul a fost motivator: „Cu câteva luni în urmă am citit într-un ziar că un mare om de afaceri, bogat, a lăsat toată averea lui unui șofer de autobuz care s-a purtat frumos cu el. Și atunci am zis: de ce nu aș încerca și eu? Dar, și încă o dată dar..., de când mă port

BUNĂTATEA, SAU AMABILITATEA (CHRESTOTES), ESTE UNA DINTRE CELE MAI PROFUNDE RECOMANDĂRI ALE CREȘTINULUI ȘI UN ROD AL DUHULUI.

așa, a început să-mi placă. Așa că nu mă mai interesează nicio avere, ci mă port așa pentru că este frumos.”

Este de remarcat faptul că textul citat mai sus nu sugerează o purtare atentă cu ceilalți, de complezență sau dintr-un motiv oarecare, nici măcar pentru obținerea mântuirii, ci este o chestiune de a fi, nu de a face. **Fii buni!** Simpla bunătate, sau amabilitate (*chrestotes*), este una dintre cele mai profunde recomandări ale creștinului și este un rod al Duhului (Galateni 5:22). Ea este opusul răutății din Efeseni 4:31. „Printr-o alchimie spirituală, convertirea schimbă răutatea în bunătate” (*Comentarii Biblice AZS la Efeseni 4:32*).

Sub marca unui proiect integrator pe care l-am numit **„Maratonul bunătății”**, se vor desfășura, anul acesta, majoritatea proiectelor de misiune ale departamentelor bisericii. Începând de la consacrarea personală pentru a deveni noi înșine mai buni și încheind cu acte de bunătate față de semenii noștri, ne propunem ca împreună să facem lumea mai bună. În sprijinul devoțiunii personale și de grup s-au pus la dispoziția membrilor și a bisericilor două broșuri cu lecții devoționale zilnice: *Trăind iubirea necondiționată* și *Pentru totdeauna cu Dumnezeu*, însumând 30 de zile. Se știe foarte bine că, pentru a înlocui un obicei rău cu unul bun, este nevoie de cel puțin 21 de zile, cu atât mai mult pentru a deveni din oameni răi unii mai buni. Aceste lecții de suflet oferă și câteva exerciții practice de responsabilitate față de semenii, iar perioada propusă pentru parcurgerea lor, luând în calcul simțământul plăcut că suntem o familie mare și acționăm unitar, a fost luna octombrie. Acestor cărți li se adaugă devoționalul de dimineață pentru anul 2023, care abordează teme în același ton: *Învățând să fim buni*.

În intervalul 11–19 noiembrie, de la ora 21, în fiecare seară, din campusul Universității Adventus Cernica se va transmite un program evanghelistic sub genericul **„Isus ne-a învățat...”**, pe toate canalele de comunicare ale bisericii, incluzând Speranța TV, Radio Vocea Speranței, YouTube, Facebook, Instagram. Prezentatorul principal al temelor inspirate din Predica de pe Munte va fi pastorul Laurențiu Moț, actualmente rectorul Universității Adventus. În primăvara anului 2023, sub genericul **„Isus a iubit”**, se va desfășura o altă serie de prezentări biblice dedicate familiei, despre care vom vorbi în articolele viitoare.

O pagină de internet www.maratonulbunatatii.ro a fost lansată pentru a constitui o bază de resurse cu idei de misiune prin bunătate, cu informații și cu materiale specifice. Săptămânal, la Speranța TV se vor prezenta emisiuni de câte 30 de minute, cu reportaje despre evenimentele ce se vor derula sub mottoul „Maratonul bunătății”. De asemenea, Editura Viață și Sănătate a pus și va mai pune la dispoziția celor interesați de misiunea

prin carte, materiale la prețuri promoționale. Cele 56 de unități de educație ale bisericii vor derula proiecte în armonie cu calibrul și cu determinarea de care se bucură prin poziția lor de influență.

Desigur, toate aceste resurse și propuneri nu au rolul de a înlocui creativitatea necesară pentru misiunea la firul ierbii, ci au doar rol de ghidare și trasează un cadru în care poporul lui Dumnezeu să poată acționa unitar, fără să fie compromisă diversitatea.

De final

Alte câteva pasaje biblice ne slujesc drept motivație pentru a acționa cu bunătate în folosul celorlalți. „Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Romani 2:4). O inimă care a gustat din bunătatea lui Dumnezeu nu va putea rămâne pasivă când este vorba de asemănarea cu El. „Ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui” (Proverbele 19:22). Nimic nu va putea depăși această calitate, iar un gând inspirat întărește ideea spunând: „Dacă ne-am smeri înaintea lui Dumnezeu și am fi buni și amabili, cu o inimă sensibilă și plină de milă, atunci ar fi o sută de convertiri la adevăr acolo unde acum nu este decât una.” – Ellen G. White, *Mărturie pentru biserică*, vol. 9, p. 189.

Căutând să-și potolească dorul după prietenul său Ionatan, împăratul David întreabă la un moment dat: „A mai rămas cineva din casa lui Saul, ca să-i fac bine din pricina lui Ionatan?... Nu mai este nimeni din casa lui Saul ca să mă port cu el **cu o bunătate ca bunătatea lui Dumnezeu?**” (sublinierea ne aparține). Când i-a fost adus Mefiboșet, un fiu al lui Ionatan, olog de picioare, „David i-a zis: «Nu te teme, căci vreau să-ți fac bine din pricina tatălui tău Ionatan. Îți voi da înapoi toate pământurile tatălui tău Saul și vei mânca totdeauna la masa mea»” (2 Samuel 9:1,3,7). Am fost pur și simplu copleșit de aceste cuvinte care răscolesc sufletul unui om în nevoia lui de a face bine chiar și unui dușman, de dragul unui prieten de la care a primit, la rândul lui, dovezi de bunătate.

Dragul meu frate, îți doresc o așa întâlnire cu Dumnezeu, încât inima să-ți fie plină de dorul de a face bine oricui, dezinteresat, pentru că așa a făcut și El! ■

Eugen Chirilănu, director al departamentelor Educație, Capelanie și Spiritul Profetic, Uniunea de Conferințe

Fotografiază codul alăturat sau accesează <https://maratonulbunatatii.ro/> pentru a te informa cu privire la proiectele misionare din anul 2022–2023.

**SUB MARCA
UNUI PROIECT
INTEGRATOR –
„MARATONUL
BUNĂȚĂȚII”, SE
VOR DESFĂȘURA,
ANUL ACESTA,
MAJORITATEA
PROIECTELOR
DE MISIUNE ALE
DEPARTAMENTELOR
BISERICII.**

CONFERINȚELE BIBLICE „ISUS NE-A ÎNVĂȚAT...”

Ca o continuare a unei bune tradiții, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România va organiza un program de evanghelizare cu titlul „Isus ne-a învățat...”. Acest proiect este pregătit de profesori care predau la programul de teologie din cadrul Universității Adventus, în colaborare cu pastori, profesori și alți invitați din țară. După ce programul „Isus a zis...” ne-a invitat să (re)descoperim frumusețea și profunzimea mesajelor transmise de Domnul Isus, a urmat proiectul „Isus a făcut...”, care ne-a provocat să urmăm exemplul de slujire oferit de Mântuitorul nostru. Seria de conferințe care se va desfășura în perioada 11–19 noiembrie are drept scop evidențierea unora dintre aspectele fundamentale ale vieții creștine, așa cum reies din învățăturile lui Isus Hristos, și relevanța lor pentru zilele noastre. Altfel spus, timp de nouă ocazii vom fi învățați cum să citim Scriptura ca să descoperim răspunsurile la marile întrebări și frământări ale vieții și cum să ne lăsăm influențați de viața și învățătura Domnului Isus pentru a răspunde provocărilor și situațiilor concrete cu care ne confruntăm în existența noastră. Dar vom afla mai multe despre acest program de la vorbitorul principal, pastorul Laurențiu Moț.

1. Care este istoria acestui nou program de conferințe biblice „Isus ne-a învățat...”?

L.M.: În ultimele două secole, imaginea lui Isus din evangheliile canonice este în permanență concu-rată de tot felul de portrete alternative, de inspirație raționalistă, antisupranaturalistă și istorico-critică. Roata acestor „descoperiri” s-a învârtit cu o oarecare regularitate în cercurile experților. În ultimele două sau trei decade însă, ritmul și agresivitatea acestora s-a întetit și, mai ales, s-a extins spre cultura populară. De un intens cinism și de un radical scepticism, noile „evanghelii” ajung la oamenii de rând sub forme scrise (ex. *Faptele lui Isus*¹, *A existat Isus?*²) sau ca producții media (ex. *Codul lui Da Vinci*).

În cartea *Reinventându-L pe Isus*, autorii răspund asaltului repetat asupra portretului biblic al lui Isus cu dovezi istorice solide în favoarea mărturiei evangheli-ilor canonice. Pe lângă alte puncte tari, această lucrare încearcă să explice preocuparea omului contemporan de a-și face un Isus Hristos după chipul lui, iar în con-cluzia cărții se deplânge puțină atenție care se dă chi-

pului biblic al lui Isus din cele patru evanghelii. Dar cel mai probabil, interesul pentru Isus-ul alternativ vine dintr-un motiv pur uman: „Oamenii gravitează spre un Isus domesticit – un Isus care poate fi con-trolat, un Isus care nu este amenințator, un Isus care apreciază ceea ce ei prețuiesc și nu cere absolut nimic de la ei. Cu alte cuvinte, un Isus care nu este Domn și Mântuitor. Sincer, este greu să scapi de sentimentul că cultura noastră a luat întrebarea lui Isus: «Cine zici că sunt Eu?» și a schimbat-o în: «Cine vrei tu să fii Eu?» Dar adevăratul Isus nu pune această întrebare; adevă-ratul Isus nu este atât de domesticit.”³

De aceea, în prezentările biblice din această se-rie voi încerca, alături de alți invitați, să le propun celor care ne vor urmări să privească la chipul biblic al Domnului Isus Hristos. Sper ca Duhul Sfânt să ne convingă încă o dată că evangheliile sunt surse veri-dice din care putem învăța despre cine a fost El, ce a învățat și de ce învățătura Lui este necesară chiar și în mileniul III.

2. Care vor fi titlurile prezentărilor și ale programelor pregătite în cele nouă seri?

L.M.: Viața lui Hristos este o enciclopedie, de ace-ea nu ne putem opri decât asupra unor teme selective cu privire la care i-a învățat El pe contemporanii Săi. Aceste teme surprind principalele aspecte ale vieții creștine de un interes la fel de mare și astăzi. În cadrul acestui program vom vedea mai întâi ce a învățat Isus cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu și la rugăciune (1) Rodul cunoașterii (despre Cuvântul lui Dumne-zeu) și (2) Deranj și onoare (despre rugăciune). Înce-pem cu ce a fost la început – Cuvântul – și continuăm cu redescoperirea rugăciunii. Apoi trecem la aspecte practice cum ar fi problema anxietății și a odihnei. (3) Încrezători în fața temerilor (despre anxietate) și (4) Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați (despre odihnă). Mai departe vom vedea ce a învățat Isus cu privire la credință și adevăr, două noțiuni abstracte, dar de mare importanță la nivel practic, (5) Cât un grăunte de muștar (despre credință) și (6) Ce (mai) este Adevărul (despre adevăr). Apropo de aspectul practic, Isus ne-a învățat și despre religia în carne și oase, dincolo de cărți și ideal, de aceea vom vorbi într-o temă separată și despre asta (7) Dreptatea din-colo de dreptate (practicarea religiei/evlaviei). Proba-

bil că cea mai mare lecție pe care Isus a lăsat-o după El este adevărata imagine a lui Dumnezeu. În acest sens, vom căuta să surprindem cum prezintă Isus iubirea iertătoare a lui Dumnezeu: (8) Sărutul dinaintea iertării (iertarea divină). Încheiem această lectură chiar cu sfârșitul – sfârșitul lumii așa cum L-a văzut Hristos: (9) Ca în zilele lui Noe (despre sfârșit). Sper că parcurgerea acestor pagini va deschide măcar câteva capitole noi despre cine a fost și ce a învățat Isus Hristos.

3. Cum va fi dinamica programului în fiecare seară?

L.M.: Fiind un program care se adresează exclusiv telespectatorilor de la Speranța TV și celor care vor urmări prezentările online, am încercat să gândim o structură care să ofere o dinamică specifică unui conținut filmat, dar totodată am fost foarte preocupați să păstrăm caracterul unei producții religioase care oferă momente de reflecție și introspecție, când participanții au certitudinea prezenței divine, iar Duhul Sfânt îi poate conduce în cunoașterea Adevărului. Fiecare seară va avea două părți elaborate și alte momente mai scurte. Astfel, după genericul de început, va fi prezentarea biblică, apoi, în unele seri va urma un punct muzical, după care va fi o poezie religioasă din repertoriul românesc clasic, interpretată de un student sau o studentă de la Universitatea Adventus. În ultima parte va fi o dezbatere care va sublinia ideile principale din prezentarea devoțională și va susține sau ilustra cu argumente practice adevărurile transmise în prima parte a programului.

4. Are acest program anumite particularități? Poate cineva considera că acest program este asemănător cu alte proiecte de prezentări biblice. Ce le-ați spune unor astfel de persoane? Cum poate fi susținut acest program de membrii și prietenii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea?

L.M.: „Orice cărturar care a devenit ucenic al Împărăției cerurilor este asemenea unui gospodar care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi” (Matei 13:52). Într-un anumit sens, acest program nou nu inventează roata, ci continuă misiunea creștină de a vesti Evanghelia la orice făptură. Cu toate acestea, este caracterizat de noutăți la nivelul conținutului, al stilului de prezentare, al personalului implicat și al formatului. Nu există un produs atât de „rotund” încât să îndeplinească nevoile tuturor, dar intenția principală este să atingă măcar o coardă a sufletului, să răspundă unei nevoi, să convingă de un aspect și să trimită următorul la Isus – Cel care poate oferi, fără intermediari, restul.

Vă mulțumim pentru aceste răspunsuri și ne rugăm ca intențiile organizatorilor să devină realitate prin puterea Duhului Sfânt. De asemenea, sperăm ca acest program să fie susținut de toți cei care iubesc cu adevărat învățătura lui Isus și doresc să-L vadă cât mai repede revenind pe norii cerului. ■

Emanuel Sălăgean, pastor, șef-birou comunicare și relații publice, Universitatea Adventus

**STAFETA
MISIUNII
EMANUEL
SĂLĂGEAN**

**ACEST PROGRAM
NOU CONTINUĂ MI-
SIUNEA CREȘTINĂ DE
A VESTI EVANGHELIA
LA ORICE FĂPTURĂ.**

¹ Robert Walter Funk and The Jesus Seminar, *The Acts of Jesus: The Search for the Authentic Deeds of Jesus* (New York: HarperCollins, 1998).

² Bart D. Ehrman, *Did Jesus Exist?: The Historical Argument for Jesus of Nazareth* (New York: Harper Collins, 2012).

³ J. Ed Komoszewski, M. James Sawyer, Daniel B. Wallace, *Reinventing Jesus: How Contemporary Skeptics Miss the Real Jesus and Mislead Popular Culture* (Grand Rapids, MI: Kregel Publications, 2006), p. 261.

CENTENAR DE NEUITAT (PIATRA NEAMȚ, 2022)

CENTENAR
1922 – 2022

**Biserica Adventistă
de Ziua a Șaptea
Piatra Neamț**

**„SUNTEM
POPORUL LUI...”**

PSALMII 103:3

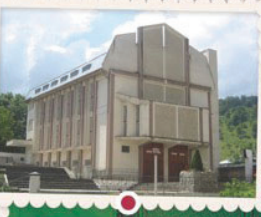
1922 - 1930

1935 - 1970

1971 - 1988

1989 - 2008

2009 - 2022

În zilele de 18–21 august s-a desfășurat în comunitatea adventistă Piatra Neamț-Dărmănești un eveniment care se poate trăi numai o dată în viață: s-au sărbătorit 100 de ani de frăție adventistă în orașul nostru. Pregătirile au inclus contribuții financiare și eforturi voluntare din partea membrilor, după puterea fiecăruia, dar și din partea unor foști membri. Unii și-au sacrificat o parte din concediu pentru aceste pregătiri, între care și familia pastorală.

S-a amenajat un cort uriaș pe terenul bisericii, în fața căruia s-au instalat un monitor imens și boxe puternice, care i-au convins pe mulți locatari ai blocurilor învecinate să-și deschidă ferestrele. Eforturi mari s-au depus și pentru pregătirea mesei în incinta bisericii. Cinste diaconiei noastre, care a pregătit masa și i-a îndrumat pe vizitatori spre parcare din curtea liceului alăturat.

Cine nu a participat la această sărbătoare multiplă nu poate înțelege ce a însemnat ea pentru noi și pentru fiii comunității noastre care au venit din Austria, Australia, Anglia, Belgia, Elveția, Franța, Germania, Irlanda, Italia, Spania și Statele Unite, la această sărbătoare unică. Sala a fost ornată cu

tot atâtea steaguri. S-a tipărit o broșură cu istoria comunității. S-a făcut un bogat album digital cu fotografii de arhivă și cu înregistrări video.

Festivitățile s-au desfășurat sub semnul recunoștinței și al laudei adresate lui Dumnezeu în multe feluri. Mottoul centenarului a fost afirmația din Psalmii 100:3 – „Suntem poporul Lui.” Întreg Psalmul 100 a fost adaptat în versuri și pus pe muzică. Imnul compus astfel de maestrul Adrian Stroici (pianist, compozitor și profesor de muzică) a fost repetat de soliști, de coruri și de întreaga comunitate în fiecare zi a centenarului.

Prima festivitate

În seara zilei de joi, 18 august, prima festivitate, care a durat două ore și jumătate, a fost dedicată Școlii de Sabat pentru toate vârstele. Programul a fost organizat și condus de Adina Dinescu, din Statele Unite, originară din Piatra Neamț, care a subliniat rolul celor din generațiile apuse. În mod special, au fost menționați frații Ionel Tarcinski și Mircea Prisăcaru. În cei o sută de ani, Școala de Sabat a însemnat 5.200 de lecții, fiecare cu durată

de 1 ½ ore, totalizând 7.800 de ore, adică 365 de zile de stat în bănci. Cum se numesc cei care repetă mereu și nu mai devin absolvenți? Nu este rușine să repeți dacă trebuie. Mai bine repetent decât să abandonezi școala. Să sperăm că repetarea a fost mereu la un nivel mai înalt.

Cunoscuta violonistă Sara Stroici a introdus imnul centenarului și a cântat la vioară „*In memoriam* Gabi Pavel”, acompaniată de compozitorul piesei, Adrian Stroici. Soprana Larisa Brașov, profesoară de muzică originală din Piatra Neamț, a condus corul de copii, cu concursul tenorului Stelian Cojoc. Frații Mario și Denisa Rotaru au cântat „la patru mâini” cântarea „Glas de slavă”, apoi un grup vocal bărbătesc – colaborare cu tradiție dintre comunitățile Pângărați și Piatra Neamț, a cântat „Gata fii de pace”, pe ton de militant.

Fratele Mihai Ionescu, un reprezentant de frunte al perilor albi, a citit o poezie bătrânească, moralistă și melancolică, pe lângă care a strecurat ultima stanță din „Acuarela” lui Ion Minulescu. Au vorbit în numele celor mai în vârstă sora Adriana Pârvan, fratele Neculai Bârsan și sora Morariu. A urmat un cvartet de coarde (Sara Stroici, Ciprian Onțanu, subsemnatul și pastorul pensionar Ioan Tajti), un arc muzical peste generații.

Relu Bocancea și Andrei Cărbunaru, acompaniați la pian de Mario Rotaru, au cântat ca de obicei un duet vocal („Ca un cerb setos...”), apoi Adina Dinescu a condus subiectul studiului, cerând răspunsuri din sală. Chiar dacă era joi seara, ne-am simțit ca la Școala de Sabat de acum 40-50 de ani. Lucica Stroici și Marin Morariu au răspuns de pe loc, Costel Amironoaie și Sorin Doniceanu au vorbit de la pupitru și au exprimat toți cuvinte înțelepte, izvorâte din experiență. Lecția curentă era despre rolul suferinței în viața creștinului.

Un loc special l-a ocupat orchestra de mandoline condusă de Lucica Stroici, profesoară de muzică. Nu doar pentru zăngănitul romantic al mandolinelor, ci pentru că în orchestră erau și instrumentiști din Bacău, precum și persoane din afara bisericii noastre.

Un grup de tineri din diaspora (Sânziana, Noemina, Ancuța, Irina, Brândușa și Silviu), copiii de ieri ai Școlii de Sabat, au cântat „Vino, Te-aștept!” în tot atâtea limbi. La ultima strofă s-a alăturat și sala. În rol de gazdă, pastorul Laurențiu Gherghe a făcut deschiderea și închiderea programului, a înmănat medalii și buchete. Festivitatea poate fi urmărită pe YouTube la titlul: **Joi (ziua 1) — Centenar Piatra Neamț – Dărmănești.**

Psalmul Centenarului AZS Piatra Neamț

**Strigați de bucurie,
Voi toți de pe pământ!
Cât Dumnezeu ne-a dat un cânt,
Cânta-vom Celui Sfânt!
Cântați-i iar și iară,
Diasporă și țară,
Că Domnul ne iubește mult
Și haru-l ne-nconjoară!**

Refren:

**Da, Domnul este-atât de bun
Și harul Său pe veci îl spun.
Credințioșii Lui în vers
Străbate bolți de univers.**

**Slujiți cu bucurie,
Voi, servii Domnului!
De muncile de jos sătui,
Acum slujiți-l Lui!
Cu stropi de sfântă trudă,
În slujba Lui asudă,
Privirea ținută la Isus,
Voi toți, amic și rudă. (refren)**

**I-adevărat cuvântul
Că suntem neamul Său;
Din jubileu în jubileu,
Un rod din Dumnezeu.
Creați cu nerv și minte,
Să-l fim altețe sfinte,
Noi suntem totuși turma Sa
De strune și cuvinte. (refren)**

**Intrați pe porți de perle
În curțile de sus!
Voi, cei cu văz și cu auz,
Slăviți-l pe Isus!
Pe Domnul lăudați-l,
Renumele-l cântați-l!
Slăviți pe Marele-Împărat
Și binecuvântați-l! (refren)**

A doua festivitate

În seara zilei de vineri, 19 august, a avut loc a doua festivitate, care a durat numai 170 de minute. Un videoclip realizat de Cosmin Aruxandei și Emanuel Sălăgean a introdus festivitatea, combinând imagini de arhivă din bogata istorie a comunității noastre, a oamenilor și a cărămizilor. În față, corul ideal al comunității, format din toți cei ce au putut să participe la repetiții, a deschis festivitatea cu imnul centenarului. După introducere și rugăciune, doi membri ai corului de copii de acum 30+ ani, Noemina Lăiu-Cosma și Ștefan Kóos, au cântat: „Se așterne frumos...”. Trebuie să amintim că pentru educația religioasă a celor din generația copiilor noștri, munca unor instructori ca Iolanda Tarcinsky și Carolina Lăiu a însemnat foarte mult.

Daniel Chirileanu, cunoscut în toată țara ca poet și lider de tineret, a rostit câteva cuvinte despre artele cultivate în comunitatea noastră, după care soprana Ioana Constantin-Pipelea împreună cu Erika Morariu, Emanuel Constantin și Andrei Cărbunaru au cântat „Aș dori, Doamne sfânt...”, iar Maria-Elena Stănescu a citit poezia „Mulțumim”.

Violonistul Andrei Tajti, de la Complexul educațional Bogenhofen (Austria), care și-a petrecut tinerețea în Neamț, a cântat *Siciliana*, de Maria Theresia von Paradis, acompaniat de fiica sa Corina. A urmat Maria-Cristina Neagu cu o poezie proprie în care compara comunitatea cu o bunicuță centenară și sprintară. Și iarăși o vioară excepțională: Sara Stroiici, cu o compoziție proprie („Așteptarea”) acompaniată de Adrian Stroiici. O altă fiică a comunității, Roxana Magopă, din Australia, a citit o poezie de Benoni Catană – poet, compozitor și lider muzical nemțean.

Acompaniat de Adrian Stroiici, tenorul nemțean Ștefan Kóos, din Bruxelles, a cântat cu har „Ne pregătim de drum...”. Petrică Slăvitescu, bine cunoscut în orașul nostru, a citit cu carisma lui specifică poezia „Psalm de recunoștință”, scrisă cu ocazia centenarului de un alt membru al comunității. A vorbit apoi pastorul Viorel Negoii, din Statele Unite, una din marile surprize ale sărbătorii noastre. Ca pe vremuri, Iolanda a condus corul foștilor juniori, acum părinți de juniori, care au cântat un șir de cântece splendide.

Daniel Chirileanu i-a întrerupt frumos cu un cuvânt despre rosturile comunității noastre, după care foștii juniori au continuat, dirijați de Sara Stroiici și de Erika Morariu. Poezia lui Daniel Chirileanu – „Vine tineretul Tău la Tine” – a fost citită de Carmen Răduțu-Dospinescu, după care corul a intonat admirabil cântările „Trâmbiți sunați” și „Noi suntem brațele întinse”.

Pastorul Emanuel Sălăgean, care s-a ocupat de asemenea de copiii și tinerii comunității în perioada 2005–2011, împreună cu soția, organista și profesoara Giannina Sălăgean, au evocat experiența acelor ani care au inclus turnee memorabile. Giannina a condus formația de clopote pe care o înființase violonistul Ștefan Tajti Jr. Și acum s-a auzit din nou clinchetul ceresc al clopotelor, dirijate de Giannina și de Erika.

Înregistrările rulate pe ecran au fost foarte impresionante. Am avut ocazia să auzim din nou oboiul lui Rareș Necula, un

muzician tânăr, acum în rugăciunile noastre publice și particulare, în așteptarea unei intervenții, care depășește priceperea medicilor. Ruben Atoimei, pastorul de tineret al Conferinței, a luat cuvântul, evocând apariția respectării sabbatului creștin pe plaiurile noastre, acum un secol, ca pe un ceas astral și oferind aprecieri și distincții unui grup de companioni.

Programul îl puteți găsi pe YouTube, la titlul: **Vineri (ziua 2) – Centenar Piatra Neamț – Dărmănești**.

A treia festivitate

În dimineața zilei de sabbat din 20 august au fost prezente aproximativ 500 de persoane. Programul a durat numai 5 ore, cu pauză la mijloc – mai puțin decât în vremurile biblice (Neemia 8:3,18). Programul s-a deschis cu videoclipul specific, după care imnul centenarului a fost intonat de un septet feminin, apoi de întreaga sală, cu acompaniamentul pianistului Silviu Apostol. Devoționalul a fost rostit de fratele Stelian Iacob, pastor pensionar.

Pastorul actual, Laurențiu Gherghe, a trecut în revistă, în ordine cronologică, numele celor 28 de pastori ai comunității, de la începuturile ei (1922): Ștefan Demetrescu, Nicolae Păduraru, Constantin Munteanu, Ioan Petrescu, Anghel Panait, Pavel Moroșan, Niculescu Emilian Sr., Pavel Turturică, Gheorghe Rădoi, Eugen Bostan, Gheorghe Baci, Gheorghe Catană, Teodor Niculescu, Traian Botezat, Ioan Tajti, Gheorghe Lăiu, Baci Pintilie, Ștefan Pârvan, Daniel Geantă, Aurel Vrânceanu.

A luat cuvântul mai întâi decanul de vârstă, fratele Ioan Tajti, care a păstorit comunitatea în 1967. Fratele Daniel Geantă, care a păstorit aici în anii 1981–1987 cu modestie și eficiență, nu a putut veni la sărbătoare, dar ne-a trimis un emoționant mesaj video, împreună cu soția Gabriela. O nouă apariție a septetului feminin, și apoi a luat cuvântul fratele Viorel Negoii, rămas în memoria actualei generații ca „Păstorelul” care era foarte iubit de juniori.

A urmat mesajul video al fratelui Mihail Baci, din Statele Unite, care pentru scurt timp ne-a păstorit din partea conferinței. Apoi cuvântul fratelui Gabriel Ban, președintele Conferinței Transilvania de Sud, care a venit cu soția sa, sora Camelia. Frăția sa ne-a păstorit în timpul unei mari tragedii personale, rămânând totuși fidel chemării.

A luat cuvântul următorul pastor al nostru, fratele Gabriel Dincă, actualmente pastor al

comunității Bellu din București, venit împreună cu soția Liliana. Cu timbrul său prietenos, a evocat începuturile așezământului de educație adventistă care este îngemănat cu clădirea comunității. După o binevenită intervenție a septetului feminin („Nu renunța”), a urmat cuvântul fratelui Stelian Iacob, cu verva sa molipsitoare, care a fost îndrăgit de comunitate ca pastor în anii 2002–2005.

În continuare a avut cuvântul pastorul Emanuel Sălăgean (care acum servește în cadrul Universității Adventus), primul care a observat că se împlinește un secol din anul 1922 și că ar trebui făcut ceva. Anul 1922 este anul achiziționării unui imobil pentru adunare, ceea ce înseamnă că existau dinainte câțiva credincioși. Veneau la adunare de la distanțe de mulți kilometri din împrejurimi, pe jos.

A vorbit apoi fratele Emilian Dospinescu, pastorul anterior al comunității noastre, care acum slujește la Vincennes, Paris. Ne-a prezentat convingător subiectul creșterii (Luca 2:52), pe care frăția sa îl trăiește. Pastorul actual a mulțumit tuturor celor care au promovat și au contribuit la proiectul școlii, pe care îl îndrăgește în mod special. Rugăciunea de încheiere a fost rostită de pastorul Cosmin Cocea.

După pauză s-a cântat din nou imnul cu toată sala, cu concursul sopranelor Larisa Floroiu-Brașov și Noemina Lăiu-Cosma. Apoi a cântat corul, de data aceasta de la balcon, dirijat de soprana Gabriela Cojoc-Pipelea, profesoară, doctor în muzică. Prezbiterul Petre Slăvitescu a prezentat scurt și pe ton eroic istoria comunității din perioada 1922–1968. A luat cuvântul domnul Andrei Carabelea, primarul orașului, care a fost impresionat de istoria adventistă locală și care ne-a urat succes și dezvoltare în continuare.

Arhitectul Oswald Prisăcaru, prezbiter din Brașov și fost prezbiter mulți ani în comunitatea noastră, a evocat următoarea perioadă a comunității, pe care a trăit-o și subsemnatul. Mutarea la Piatra Neamț a familiei fratelui Mircea Prisăcaru și a familiei pastorului Gheorghe Lăiu au coincis în mod fericit. Un pastor pasionat de misiune și militaros, preocupat de creșterea bisericii, de salvarea tinerilor, de botezuri, ale cărui predici nu pot fi uitate ușor; și un inginer setat pe subiecte esențiale – îndreptățirea prin credință, educația, căutarea de Dumnezeu prin rugăciune și studiu, virtuțile creștine, apelul la autoritatea Bibliei și a Spiritului Profetic – au contribuit sigur la modelarea unei generații de tineri.

Oswald a evocat influența benefică a unor intelectuali adventiști (în special medici), care s-au mutat în Piatra Neamț; clădirea construită pe timpul pastorului Gheorghe Lăiu; noua construcție pe care a proiectat-o și dirijat-o prezbiterul și arhitectul Prisăcaru – proiect început înainte de Revoluția decembristă, sub amenințarea demolării, și terminat după Revoluție.

Familia pastorală – Laurențiu Gherghie, cu fiicele Ines și Cezara și cu soția (sora Simida) la pian – ne-a fermecat cu cântecul „Să nu te temi de viitor”. A vorbit apoi reprezentantul Bisericii Penticostale, Daniel Păstrăvanu, subliniind că provocarea actuală a bisericilor este secularismul, iar singura soluție pentru lume este Hristos.

Preotul catolic Ferent Tancău, neputând participa direct, a trimis un mesaj electronic de felicitare și ne-a asigurat că urmărește programul pe internet. A luat cuvântul reprezentantul Creștinilor după Evanghelie, Dan Buraga, afirmând că istoria noastră centenară I se datorează lui Dumnezeu. „Vreau să vă felicit pentru felul demn în care ați purtat steagul credinței în lumea aceasta și pentru toate proiectele cu impact social în care sunteți implicați.” Și a continuat cu istorisiri foarte impresionante ale rezistenței evangheliste și adventiste. S-a citit apoi mesajul pastorului baptist Marin Țifrea, care ne-a urat ajutorul lui Dumnezeu și în următoarea sută de ani.

Pastorii Costel Iosub (directorul Centrului de Sănătate Podiș) și Liviu Avrămia (trezorierul Conferinței), ne-au vorbit din partea lui Dumnezeu și din partea Comi-

tetului Conferinței. Fratele pastor Georgel Pirlitu, secretarul Uniunii, ne-a îndemnat să ne asumăm identitatea, așa cum înaintașii au făcut-o cu sacrificiu. Ultimul cuvânt l-a avut pastorul Marius Munteanu, directorul Departamentului de Educație al Diviziunii, a cărei soție (profesoara Loriană) este din Piatra Neamț. A accentuat rolul integrității și al unității darurilor în misiunea încredințată nouă. „Noi suntem *poporul Lui*.”

Programul, care este de asemenea înregistrat pe YouTube la titlul **Sabat dimineața (ziua 3) – Centenar Piatra Neamț – Dărmănești**, s-a încheiat cu cuvintele de reînviere rostite de pastor și repetate de toată lumea. Când s-a auzit cântarea de cor, era ora 14 plus.

Ultima festivitate

În după-amiaza sabbatului a fost concertul Mesagerilor Speranței, adunați din toate colțurile lumii, după aproape 19 ani. Tinerii de altădată, acum părinți și bunici, unii abia recunoscându-se reciproc, s-au reîntâlnit în formație. Sora Magdalena Cosma care, din motive realiste, nu credea că va putea face față, a dirijat cu brio, ca pe vremuri.

Coriștii au intrat pe muzica videoclipului: 41 de femei și 26 de bărbați, plus pianistul, Adi Stroi. Ar suna bine să nominalizez pe fiecare corist, dar de data aceasta mă abțin. Mesagerii au început cu „Tatăl nostru”, după care a intervenit Adina Dinescu, cu o scurtă istorie a corului.

Activitatea muzicală în comunitatea noastră a început în vechiul imobil de pe strada Meteorului, în timpul pastorației fratelui Ștefan Demetrescu, când, după cum se povestește, deja funcționa un cor. Se auzea până la Catedrala „Ștefan cel Mare”, situată în apropiere. Auzind corul, familia Cucoș, ortodocși preocupați cu muzica bisericească, au intrat și în final au primit credința adventistă. Nu este de mirare că autoritățile interbelice le-au dat adventiștilor un alt teren, deoarece adunarea lor era prea aproape de catedrală.

Un adevărat apostol al muzicii, care a activat în toată zona, după război, a fost fratele Anton Ruczuly. I-a învățat pe copii și pe tineri să cânte la instrumente, a înființat coruri. A apărut astfel un cor de tineri care aveau să cânte până la bătrânețe, sub conducerea dirijorilor Ghitta Ferencz și Paul Catană. Fratele pastor Ioan Tajti, violonist și dirijor, împreună cu sora Ela, pianistă, au contribuit de asemenea timp de un an. În 1970 a fost aleasă ca dirijoare sora Lucia Thomas-Prisăcaru, pe lângă dirijorii existenți. Din 1969 a apărut și un cor de adolescenți, care cânta la ora muzicală.

Odată cu venirea în Piatra Neamț a lui George Pica, a Magdalenei Ilyes (profesoară de muzică) și a doctorului Petrică Cosma, promotori pasionați ai unor valori muzicale superioare, a apărut și o formație bărbătească, uneori mixtă, care cânta ocazional cam din 1974. În 1981, cu ocazia alegerilor, la solicitarea pastorului Ștefan Pârvan, familia Cosma a acceptat să se ocupe de activitatea corală, cu condiția unei selecții care s-a și realizat. Se prefera instruirea muzicală și s-a promovat interpretarea gen coral clasic și madrigal, în general muzica sacră. Dar vechiul cor nu a dispărut, ci a rămas ca formație alternativă în comunitate, apoi un „cor al veteranilor”, care mai cânta ocazional, la înmormântări și alte ocazii.

Tânărul cor a devenit mai ușor de educat și a ajuns la un adevărat profesionalism, dar nu fără muncă și sacrificii. La diverse ocazii de Crăciun și de Paște se făceau serbări de amploare, cu cor și orchestră. Tineri din comunitățile vecine s-au asociat corului, cel puțin pentru ocaziile festive. S-au făcut chiar și deplasări înainte de Revoluție.

În 1990, noul cor și-a luat numele de Mesagerii Speranței. Până în anii 2000 a dat multe concerte în țară și în străinătate, a participat la concursuri corale, a avut chiar un autocar propriu. Sufletul acestei activități neobosite și pline de peripeții a fost Petrică Cosma, a cărui dispariție prematură este acut resimțită de întreaga formație.

Am avut o mare bucurie să cântăm din nou după atâta timp, împreună cu o parte din copiii noștri și cu cei albiți ca și noi. Au dirijat Magdi Cosma și Sara Stroi. S-au cântat piesele de odinioară. Aceiași soliști (soprana Gabriela Pipelea, doctor în muzică; tenorul Stelian Cojoc), aceiași recitatori (Lidia Mocanu). Am auzit însă și voci care nu existau acum 20-30 de ani (sopranele Sânziana Petrea și Ioana Pipelea-Constantin). Ca de obicei, corul „Aleluia” din Oratoriul Messias, de Haendel, a ridicat sala în picioare.

În final, s-a cântat iarăși imnul și festivitatea s-a încheiat cu rugăciunea pastorului Costică Ciobanu. Programul de circa 130 de minute poate fi vizionat pe YouTube cu titlul: „Sabat după-amiaza (ziua 3) – Centenar Piatra Neamț – Dărmănești”.

În zilele festive s-a putut vizita și camera muzeistică pregătită de sora Carolina Lăiu, pasionată de decoruri, și de fratele Teofil Lăcătușu, cardiolog german originar din Piatra Neamț și mesager împătimit.

Duminică, toată lumea a ieșit la iarbă verde între munți, unde am petrecut o zi de neuitat: drumeție, jocuri, întâlniri și discuții de toate gradele și o masă consistentă sub cerul liber. Respectele noastre organizatorilor, în frunte cu prezbiterul Costel Aruxandei și cu Marin Morariu și Vali Burdulo, mesageri polifuncționali. Slavă Domnului pentru sărbătoarea tumultuoasă la care ne-a rămas inima! ■

**POPORUL
DOMNULUI
FLORIN
LĂIU**

**CONTINUĂM CU
FERVOARE TRADIȚIA
MESAGERILOR
SPERANȚEI!**

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

PIETRELE DOMNULUI

1. Tablele de piatră ale Decalogului, sau Legea morală

Moise a petrecut pe muntele Sinai, în prezența nemijlocită a lui Dumnezeu, patruzeci de zile și patruzeci de nopți, așa cum a explicat el în Deuteronomul 9:9-11: „Când m-am suit pe munte ca să iau tablele de piatră, tablele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi, am rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți, fără să mănânc pâine și fără să beau apă. Și Domnul mi-a dat cele două table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu și cuprinzând toate cuvintele pe care vi le spusese Domnul pe munte, din mijlocul focului, în ziua când tot poporul era adunat. După acele patruzeci de zile și patruzeci de nopți, Domnul mi-a dat cele două table de piatră, tablele legământului.”

Avem și alte date despre tablele acelea și despre conținutul lor: „Tablele erau scrise pe amândouă părțile, pe o parte și pe alta. Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu, și scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table” (Exodul 32:15,16). Mai exact: „El Și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, cele zece porunci; și le-a scris pe două table de piatră” (Deuteronomul 4:13). Când copiii lui Israel au rupt legământul cu Dumnezeu prin idolatrie, servul Său credincios a marcat acea cădere printr-un gest neașteptat: „Moise s-a aprins de mânie, a aruncat tablele din mână și le-a sfărâmat de piciorul muntelui” (Exodul 32:19).

Dumnezeu nu a renunțat la principiile Sale morale: El „i-a zis lui Moise: «Taie două table de piatră ca cele dintâi și Eu voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintâi, pe care le-ai sfărâmat»” (Exodul 34:1). Și așa a fost: Dumnezeu a scris din nou Cele Zece Porunci, care sunt legea sacră a iubirii, o transcriere eternă a caracterului Său divin. „Scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table.” Pe multe monumente antice de piatră sunt gravate cuvinte care se disting și astăzi. Piatra este durabilă. Nimic altceva nu au mai primit oamenii scris chiar de mâna lui Dumnezeu. Nu pe papyrus, nu pe lut, nu pe pergament, nu pe hârtie, ci pe piatră, gravate pentru totdeauna.

2. Piatra din capul unghiului

Legea morală, scrisă de Dumnezeu pe piatră, este codul de conduită conceput de El pentru toți oamenii. În oglinda aceea, ei își dau seama de păcătoșenia lor, înțelegând că sunt vinovați și pierduți, pentru că „plata păcatului este moartea” (Romani 6:23). Există vreo speranță pentru călătorii legii, ca să fie iertați și primiți înapoi în familia universală a sfinților? Da, Dumnezeu a întocmit planul de mântuire, care prevedea întruparea Cuvântului divin și

moartea Sa ispășitoare pentru lume: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:6-8).

Moartea Sa a fost înlocuitoare pentru păcătoșii care o acceptă ca singurul mijloc de mântuire din păcat și din moarte veșnică: „Căci dragostea lui Hristos ne strânge, fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit” (2 Corinteni 5:14). Apostolii L-au descris pe Hristos ca fiind piatra unică pe care se poate clădi mântuirea: „El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului” (Faptele 4:12). „Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu... Căci este scris în Scriptură: «Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă, și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine»” (1 Petru 2:4,6). „Fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorociilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El, toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2:20-22).

3. Piatra desprinsă din munte

În visul împăratului Nebucadnețar, reamintit lui și explicat prin inspirație de profetul Daniel (vezi Daniel 2:31-45), un chip umanoid uriaș a apărut, părțile lui reprezentând împărății mondiale de la timpul lui Nebucadnețar în continuare. Cele patru împărății au fost arătate astfel: „Capul chipului acestuia era de aur curat” (versetul 32). Profetul a făcut pe loc aplicația, adresându-se împăratului: „Tu ești capul de aur” (versetul 38). „Pieptul și brațele îi erau de argint” (versetul 32), parte explicată astfel: „După tine se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta” (versetul 39). „Pântecele și coapsele îi erau de aramă” (versetul 32). Explicația: „Apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și care va împărăți peste tot pământul” (versetul 39). În fine: „Fluierele picioarelor de fier” (versetul 33), explicat așa: „Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți” (versetul 40). Împărăția a patra, reprezentată prin fluierele picioare, se termină cu cele zece degete ale picioarelor, care urmau să fie „parte de fier și parte de lut” (versetul 33).

Tâlcuirea: „Și, după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită, dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului, tocmai așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul. Și, după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa

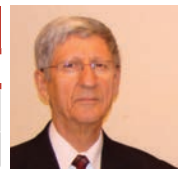

și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă. Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul” (versetele 41-43). Nu poate exista decât o singură interpretare a acestei profeții, pentru că ne este dat începutul, Imperiul Babilonian, după care au venit în succesiune toate celelalte. Imperiul Babilonian a durat de la 605 până la 539 înainte de Hristos; Imperiul Medo-Persan de la 539 până la 331 înainte de Hristos; Imperiul Greco-Macedonean de la 331 până la 168 înainte de Hristos; Imperiul Roman, de la 168 înainte de Hristos până la 476 după Hristos.

În ultimele decenii ale existenței celui de-al patrulea imperiu s-au constituit pe teritoriul lui, rând pe rând, zece regate, din triburile următoare: vandalii, herulii, ostrogoții, lombarzii, alemanii, burgunzii, francii, vizigoții, suevii, anglo-saxonii. Astfel, Imperiul Roman de Apus s-a dizolvat în acele zece regate care au fost baza statelor actuale ale Europei de Apus. Visul împăratului s-a încheiat așa cum a istorisit profetul: „Tu te uita la el și s-a dezlipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți. Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și s-au făcut ca pleava din arie vara: le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmasese chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul” (versetele 34 și 35).

Și tâlcuirea dată de profet: „Dar, în vremea acestor împărați, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic” (versetul 44). Împărăția cea veșnică și durabilă este Împărăția lui Dumnezeu. Iată un cor de bucurie intonat cu ocazia acelei colosale sfărâmări de împărății și a instalării Împărăției cerurilor: „Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: «Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor»” (Apocalipsa 11:15). Cu dor nestăvilit, privim în direcția aceea și ne rugăm: „Vie Împărăția Ta!” (Matei 6:10). Amin! ■

**SEMNICATII
REACTUALIZATE
ȘTEFAN
RADU**

**MOARTEA SA A FOST
ÎNLOCUITOARE PEN-
TRU PĂCĂTOȘII CARE O
ACCEPTĂ CA SINGURUL
MIJLOC DE MÂNTUI-
RE DIN PĂCĂ ȘI DIN
MOARTE VEȘNICĂ.
APOSTOLII L-AU DES-
CRIS PE DOMNUL HRIS-
TOS CA FIIND PIATRA
UNICĂ PE CARE SE POA-
TE CLĂDI MÂNTUIREA:
EL ESTE „PIATRA DIN
CAPUL UNGHIULUI”.**

Pastor Ștefan Radu, doctor în teologie

ISTORIA UNUI LOC – LABIRINT 116 (IV)

Încă de la înființarea și organizarea Uniunii Române, în anul 1920, a fost luată hotărârea înființării unui seminar teologic care să pregătească tineri consacrați pentru lucrarea de vestire a Evangheliei. În anii de început se țineau diferite cursuri pregătitoare cu cei care doreau să se implice activ în lucrarea misionară. Prima școală misionară adventistă din România a fost înființată la Focșani, în 1924, sub conducerea lui Peter Gaede. Primul an școlar a însemnat un curs de șase luni, frecventat de 21 de elevi.¹

Deoarece nevoia de lucrători era tot mai mare, iar spațiul devenise insuficient, școala a fost mutată la Dicioșanmartin (Târnăveni, jud. Mureș) în 1926,² apoi, din aceleași motive, în 1931³ a fost mutată la Stupini, lângă Brașov, unde a funcționat 15 ani, până în 1949, cu o întrerupere între 1942 și 1945.

Desigur, atunci când vorbim despre instituția școlară în care au fost pregătiți pastorii Bisericii Adventiste din România, Stupini rămâne emblematic. Eforturile pentru construcția acestui edificiu de învățământ, experiențele tinerilor care au învățat aici, dedicarea cu care profesorii din vremea respectivă au lucrat pentru formarea corpului pastoral din țara noastră nu trebuie să fie uitate. Dar modul în care Dumnezeu a condus lucrurile pentru ca Seminarul Teologic să funcționeze chiar și în condiții dificile în București merită toată atenția.

După căderea regimului antonescian, „Institutul Biblic, neputând să folosească clădirea de la Brașov, deoarece era încă ocupată de instituții militare, a trebuit să înceapă cursurile în București. În loc strâmt, dar cu credință mare, fără un local potrivit, fără internat, cu o parte din profesori concentrați, totuși cu grupul de 22 de elevi înscriși la cursuri, am străbătut prin noianul de greutăți până la finele anului școlar. Și astfel s-a putut sărbători, în zilele de 13–15 iulie 1945, cu fastul cuvenit la asemenea ocazii, absolvirea celei de-a XIV-a promoții a Institutului Biblic. Iată-i pe cei trei absolvenți în seara zilei de 13 iulie în capela comunității Labirint-București...”⁴ A fost doar un an școlar petrecut aici, în timp ce la conducerea Institutului Biblic, ca director, era Victor Diaconescu.

În toamna anului 1945, cursurile au fost reluate la Stupini cu toate cele patru clase și au funcționat în felul acesta până în 1949, când, prin impunerea semnării

unui contract de comodat cu termen nelimitat, terenul și clădirile Seminarului Teologic au fost puse la dispoziția Sfatului Popular al orașului Stalin (Brașov).⁵ După toate eforturile depuse pentru păstrarea acestui edificiu educațional adventist, Comitetul Uniunii a fost nevoit să consemneze printr-o hotărâre faptul că „în anul școlar 1949–1950 nu se mai pot deschide cursurile școlare ale Seminarului Teologic”⁶.

Înfruntând cu greu această situație, a fost luată hotărârea mutării Seminarului la București, întâi în 1950, la Popa Tatu,⁷ lucru neacceptat de autoritățile de atunci, apoi în 1951, la sediul Uniunii din Labirint 116, obținându-se aprobarea dorită.⁸ Prin urmare, s-a hotărât ca pentru anul școlar 1951–1952 să fie o singură clasă, compusă din 12 elevi dintre cei ce fuseseră în ultimul an la Stupini, în următoarea proporție pe Conferințe: Muntenia – 3 elevi, Moldova – 2 elevi, Dunărea – 2, Oltenia – 2, Transilvania de Nord – 2 și Transilvania de Sud – 1 elev. Responsabilul cursurilor a fost numit Gheorghe Indricău, iar secretar – Nicușor Ghițescu. Profesorii numiți să predea materii de studiu au fost: Dumitru Florea – Dogmatica și Organizație bisericească; Petre Paulini – Omiletică, Daniel și Apocalipsa, Lucrare biblică, Epistole; Ștefan Demetrescu – Istorie bisericească; Vasile Florescu – Muzică bisericească; Ioan Bătrâna – Legislație R.P.R. și Gheorghe Indricău – Limba rusă.⁹ Din protocoalele încheiate de către conducerea Seminarului ne putem imagina doar într-o oarecare măsură condițiile în care s-a început: „Elevii vor aduce, pe

Pag. 129		194 Si Luna Noiembrie				
Ziua și data	Clas.	Ora	Obiectul sau specialitatea	Subiectul lecțiunii	Semnătura profesorului	Observații
Luni 12	IV	8-8 ¹⁵	Comentariu biblic	Ingerii din cer	D. Florea	
"	"	9-9 ¹⁵	Daniel - Apr.	Importanța profetilor și	P. Paulini	
"	"	10-10 ¹⁵	Daniel - Apr.	Dovezi asupra autenticității scrierii lui Daniel	P. Paulini	
"	"	11-11 ¹⁵	Capitolul 1	Introducere în primele cărți ale Bibliei	P. Paulini	
"	"	12-12 ¹⁵	Omiletică	Probleme de perspectivă actualitate	P. Paulini	
"	"	13-13 ¹⁵	Org. bisericească	Relația bisericii cu puterea	D. Florea	
				Director, Victor Diaconescu		
				Secretar, Nicușor Ghițescu		
Marti 13	IV	8-8 ¹⁵	Teologie	Definiția teologiei	T. Bătrâna	
"	"	9-9 ¹⁵	Legislația R.P.R.	Originea și definiția dreptului	T. Bătrâna	
"	"	10-10 ¹⁵	Securitatea biblică	Evangelizarea în domeniul securității	P. Paulini	
"	"	11-11 ¹⁵	Capitolul 1	Punctualitatea la cursuri	P. Paulini	
"	"	12-12 ¹⁵	Securitatea biblică	Metode de evangelizare sistematice	P. Paulini	
"	"	13-13 ¹⁵	Limba rusă	Alfabeta	P. Paulini	
				Director, Victor Diaconescu		
				Secretar, Nicușor Ghițescu		
Miercuri 14	IV	8-8 ¹⁵	Drept bisericească	Definiția și scopul dreptului bisericească	P. Paulini	
"	"	9-9 ¹⁵	Drept bisericească	Explicarea dreptului de biserica și a bisericii	P. Paulini	

lângă actele necesare pentru înscriere, următoarele: dos de saltea, două cearceafuri, pernă, două fețe de pernă, învelitoare (plapumă), rufăria de corp (cel puțin două schimburi), prosop, haine (două schimburi), palton, căciulă, încălțăminte, perie de ghete, perie de haine, perie de dinți, săpun de rufe.¹⁰ Anul școlar a fost deschis joi, 15 noiembrie 1951, la ora 8:30, cu elevii care au fost aprobați pentru înscriere: Toma Bețiu, Marin Chițu, Cornel Constantinescu, Marin Enache, Ioan Pisică, Teodor Stan, Octavian Streza, Pavel Turturică, Ion St. Vlad și Petre N. Vlad. Dirigintele clasei a fost numit Vasile Florescu. Sala de clasă era camera copiilor, iar camera de studiu pentru profesori era camera de expediție. Corpul profesoral se întâlnea în fiecare zi de miercuri la ora 16:00, când profesorii prezentau prin rotație un studiu scurt din cartea *Educație*. Elevii erau repartizați câte doi la câte o comunitate din București, unde erau implicați în toate ramurile lucrării, iar o dată pe săptămână trebuiau să meargă în vizite misionare împreună cu pastorul.¹¹ La 1 noiembrie a fost angajată ca dactilografă Marioara Vasilescu, fostă elevă a Seminarului Teologic.¹² După probe scrise și orale, în cursul celor două semestre, și după o vacanță de iarnă și una de Paște, anul școlar s-a încheiat la 30 iunie 1952.¹³

Dintr-un memoriu adresat Ministerului Cultelor aflăm că Seminarul Teologic a funcționat în anul școlar 1952–1953 cu clasele a III-a și a IV-a, cu frecvență, având 18, respectiv 11 elevi¹⁴, și cu clasele I și a II-a, prin cursuri fără frecvență, având 32, respectiv 10 elevi.¹⁵ Tipografia fiind în curs de mutare din Labirint 116 din cauza restricțiilor impuse de regimul politic din vremea respectivă, a fost luată hotărârea ca tot parterul corpului B, unde fuseseră utilajele, să fie amenajat pentru clasele și anexele Seminarului Teologic.¹⁶ Materiile de studiu erau predate de următorii profesori: la anul III: Nicușor Ghițescu (Dogmatică, Spiritul Profetic, Lucrare biblică), Nicolae Gheorghîță (Faptele apostolilor), Ioan Bătrâna (Isagogie), Vasile Florescu (Muzică), dr. Eleftera Iacob ((Limba română), Gheorghe Indricău (Limba rusă, Limba maghiară), Petre Paulini (Epistole); la anul IV: Dumitru Florea (Dogmatică), Petre Paulini (Omiletică, Lucrare biblică, Daniel și Apocalipsa), Gheorghe Indricău (Drept bisericesc, Limba rusă), Ștefan Demetrescu (Istorie bisericească), Vasile Florescu (Muzică), Ioan Bătrâna (Legislație).¹⁷ În toamna aceluși an, Petre Paulini s-a îmbolnăvit, cursurile fiind preluate de Arthur Văcăreanu, Ioan Bătrâna și Nicolae Gheorghîță.¹⁸ Anul școlar s-a încheiat la 12 iunie 1953.

Următorul an școlar 1953–1954 a funcționat cu 73 de elevi în patru clase de studiu (anul I prin cursuri fără frecvență),

Promoția 1953 a Seminarului Teologic AZS

repartizați astfel: clasa I cu 25 de elevi și 2 eleve, anul II cu 13 elevi și 3 eleve, anul III cu 11 elevi, iar anul IV cu 18 elevi și o elevă,¹⁹ cărora le predau 8 profesori: Ștefan Demetrescu, Vasile Florescu, Eleftera Iacob, Nicușor Ghițescu, Arthur Văcăreanu, Gheorghe Gherase, Ioan Bătrâna și Gheorghe Indricău.²⁰ Nu mai apar în corpul didactic Petre Paulini (decedat), Dumitru Florea și Nicolae Gheorghîță. Examenul de absolvire a constat din probă scrisă la Vechiul Testament și Dogmatică, precum și probă orală la Dogmatică, Vechiul Testament, Drept bisericesc și Epistole.²¹

În anul școlar 1954–1955, în care au studiat la Seminarul Teologic 53 de elevi în trei clase,²² au fost angajați Dezideriu Faluvegi, ca profesor de limbile rusă și maghiară și ca secretar al Seminarului Teologic,²³ precum și Horst Gehann, ca profesor de Limba germană și de Muzică.²⁴ Un moment neașteptat și dureros pentru Seminar a fost retragerea, în aprilie 1955, din partea Ministerului Cultelor, a recunoașterii din toate funcțiile administrative și cultice pentru Gheorghe Indricău și pentru Dezideriu Faluvegi.²⁵ La 27 aprilie 1955, aceștia au fost înlocuiți prin hotărârea

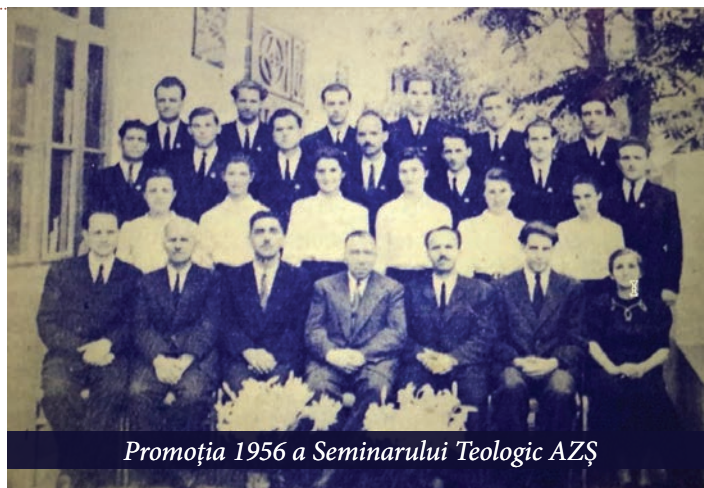
Seminarul A.Z.S. București, 1954. Pe scaune, de la stânga la dreapta: G. Gherase și soția, sora și soțul I. Bătrâna, sora și soțul V. Florescu, Margareta și N. Ghițescu, sora și soțul D. Florea, Magdalena și G. Indricău, Șt. Demetrescu și soția, Dr. E. Iacob, sora și soțul A. Văcăreanu.

Comitetului Uniunii cu Mihail Manea ca director (era atunci secretarul Uniunii), respectiv cu Nicușor Ghițescu ca secretar.²⁶

Anul școlar 1955–1956 a început în 3 octombrie 1955. Iată cum descrie Hrant Artinian acest moment: „A doua zi, 3 octombrie era ziua cea mare și însemnată a începerii cursurilor. Solemnitatea s-a început cu un imn de laudă, după care rugăciuni au fost înălțate către Dumnezeu, atât din partea profesorilor, cât și din partea elevilor. Atenția era încordată, când unul după altul elevii se ridicau și se recomandau. Primul care a deschis seria recomandărilor s-a ridicat și a zis: «Mă numesc Mateescu Gheorghe, elev în anul IV, fac parte din Comunitatea Ploiești nr. 1, Conferința Muntenia. Am primit botezul în 1949.» Și după 75 de astfel de recomandări, a urmat ultima, o elevă, care a zis: «Mă numesc Constantinescu Otilia, elevă în clasa I, sunt membră a Comunității Vasile Lascăr, Conferința Muntenia. Am primit botezul în anul 1951.» După aceea ne-am încredințat în mâinile Domnului, ca El, în bunătatea, îndurarea și prin puterea Sa nemărginită să ne păzească în liniște și pace în tot cursul anului școlar 1955–1956.»²⁷ Fiecărui an de studiu i-a fost repartizat câte un diriginte: anul I – Horst Gehann, anul II – Nicușor Ghițescu, anul III – Gheorghe Gherase și anul IV – Mihail Manea.²⁸ Toți elevii au fost repartizați pentru practica de sabbat în comunitățile din București. La 1 mai 1956 a fost adus prin transfer de la Cluj, Ludovic Galfi ca secretar al Seminarului Teologic.²⁹ Anul școlar s-a încheiat la 17 iunie 1956 cu o serbare, primul eveniment de acest fel în comunitatea Labirint. Iată numele absolvenților din promoția 1956: Zoltan Borbath, Apostol Chelbegeanu, Traian Crișan, Dumitru Dumitrașcu, Mihai Ionescu, Dumitru Jigău, Ioan Kiss, Gheorghe Mateescu, Ilie Penca, Iacob Pop, Mihail Popa, Ioan Soare și Damian Zamfir. De asemenea, șase fete au terminat cursurile de doi ani: Olimpia Cioriciu, Ștefania Gheorghe, Gabriela Irimia, Leana Laszlo, Ileana Mathe și Lucia Thomas.³⁰ În iulie 1956 a fost angajat absolventul Mihail Popa ca profesor,³¹ iar ca dactilografă Aurelia Popa, care a demisionat în scurt timp, postul fiind ocupat de Gabriela Irimia.³²

În anul școlar 1956–1957 au studiat 20 de elevi în anul I, 18 în anul II, 15 în anul III, iar în anul IV 18 elevi și 2 eleve. Au predat profesorii Hrant Artinian, Mihail Manea, Nicușor Ghițescu, Ludovic Galfi, Horst Gehann, Mihail Popa și Eleftera Iacob. În clasa de absolvire au fost: Victor Băluțoiu, Ionel Benga, Bogdan Dumitru, Ioan Ciucă, Constantin Stoian, Iacob Nădășan, Nicolae Popescu, Dumitru Stănculescu, Ilie Stoica, Nicolae Tănase, Ioan Trandafir, Gheorghe Tremurici, Marin Uba, Aurel Vrâncanu, precum și Otilia Constantinescu, Cornelia Ilinoiu și Valeria Nine.³³

Deschiderea anului școlar 1957–1958 a avut loc în Labirint la 19 octombrie 1957, când, după ce au vorbit profesorii, au luat cuvântul reprezentanții celor 64 de elevi din cele patru clase: Vasile Pușcaș de la anul IV, Victor Szabo de la anul III, Constantin Ciobotaru de la anul II și Avram Fara de la anul I.³⁴ Au fost înscriși pentru anul I Ioan Apostol, Aurelian Ciocănău, Cezar Geantă, Samuel Grigorescu, Ilie Marin, Daniel Pătrașcu și Emilian Pătrașcu de la Conferința Muntenia; Emil Chețan, Wilhelm Ferencz, Arpad Osz, Eduard Prevlitz și Ioan

Promoția 1956 a Seminarului Teologic AZS

Tajti de la Conferința Transilvania de Nord; Iosafat Liga de la Conferința Moldova; Avram Fara și Vasile Petcariu de la Conferința Oltenia; Emanuel Roșca de la Conferința Dunărea și Silvestru Cristea și Ludovic Laszlo de la Conferința Transilvania de Sud.³⁵ Diriginții anului școlar au fost: M. Manea – anul I, N. Ghițescu – anul II, L. Galfi – anul III și M. Popa – anul IV.³⁶ Absolvenții anului 1958 au fost: Ioan Ban, Nicolae Bălan, Ioan Belu, Vasile Colțuneac, Ioan Drăgan, Mihail Manea, Dan Olteanu, Vasile Pușcaș și Vasile Constantin.³⁷ ■

Leonida Ghioaldă, pastor pensionar

¹ *Gazeta slujbașilor* nr. 10,11,12/1941, p. 12.

² Dumitru Popa, *Curierul Adventist* nr. 5, 6/1981, p. 8.

³ *Gazeta slujbașilor* nr. 10–12/1941, p. 14.

⁴ M.T. Pârvan, *Curierul Misionar* nr. 10/1945, p. 2.

⁵ Arhivă Uniune, dosar 44, fila 548.

⁶ Arhivă Uniune, dosar 41, fila 294, PV 67/20 dec. 1949, hot. 14.

⁷ Arhivă Uniune, dosar 41, fila 273, PV 18/28 aug. 1950, hot. 10.

⁸ Arhivă Uniune, dosar 45, fila 4.

⁹ Arhivă Uniune, dosar 41, fila 229, PV 29/19 sept. 1951, hot. 34.

¹⁰ Arhivă Uniune, dosar A2/244 – Protocol 9/nov. 1951.

¹¹ Arhivă Uniune, dosar A2/244 – Protocol 5/12 oct, 7/9 nov. 1951.

¹² Arhivă Uniune, dosar 34, fila 285.

¹³ Arhivă Uniune, dosar A3/142, PV 12/24 martie 1952.

¹⁴ Arhivă Uniune, dosar 44, fila 548.

¹⁵ Arhivă Uniune, dosar 45, fila 16, 17.

¹⁶ Arhivă Uniune, dosar 41, fila 188, PV 12/24 martie 1952, hot. 38.

¹⁷ Arhivă Uniune, dosar A3/142, PV 24/24 iunie 1952, hot. 4.

¹⁸ Arhivă Uniune, dosar 41, fila 156, PV 30/3 oct. 1952, hot. 11.

¹⁹ Arhivă Uniune, dosar 46, fila 263.

²⁰ Arhivă Uniune, dosar 41, fila 101, PV 28/15 sept. 1953, hot. 39.

²¹ Arhivă Uniune, dosar 41, fila 98, PV 28/15 sept. 1953, hot. 33.

²² Arhivă Uniune, dosar 41, fila 19, 20, PV 34/14 sept. 1954.

²³ Arhivă Uniune, dosar 45, fila 36.

²⁴ Arhivă Uniune, dosar 50, fila 328.

²⁵ Arhivă Uniune, dosar 46, fila 361.

²⁶ Arhivă Uniune, dosar 46, fila 586, PV 16/27 apr. 1955, hot. 14.

²⁷ Hrant Artinian, *Curierul Adventist* nr. 1/1956, p. 10.

²⁸ Arhivă Uniune, dosar A2/244, Protocol 1 sept. 1955.

²⁹ Arhivă Uniune, dosar 51, fila 176.

³⁰ Hrant Artinian, *Curierul Adventist* nr. 7/1956, p. 8.

³¹ Arhivă Uniune, dosar 45, fila 41.

³² Arhivă Uniune, dosar 51, fila 308.

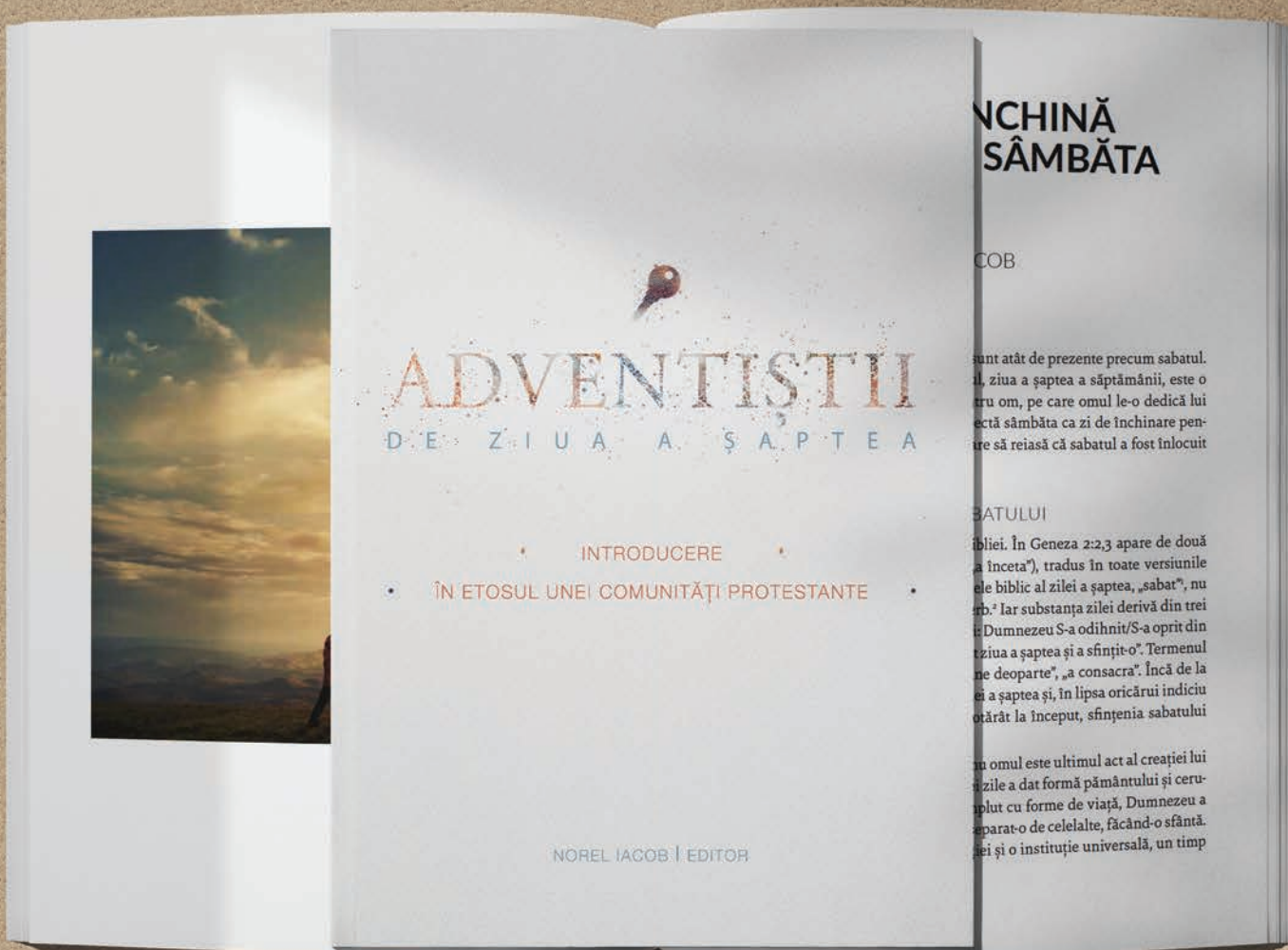
³³ Arhivă Uniune, dosar A2/244, PV 21/21 feb. 1957.

³⁴ *Curierul Adventist* nr. 12/1957, p. 2.

³⁵ Arhivă Uniune, dosar 56, fila 214.

³⁶ Arhivă Uniune, dosar A2/244, PV 32/16 oct. 1957.

³⁷ Arhivă Uniune, dosar A2/244, PV 43/4 iunie 1958.

Volumul prezintă succint și pe înțelesul tuturor
teologia biblică a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea,
viața ei socială și spirituală, istoria adventismului românesc,
precum și inițiativele globale adventiste
și rezultatele lor extraordinare
din domeniul umanitar și din domeniul educației.

COMANDĂ O CARTE EXCELENTĂ PENTRU MISIUNE!

DOMNUL E BUN!

Toamna, în perioada strângerii recoltei, bisericile adventiste organizează Sărbătoarea Recunoștinței, prin care se aduce laudă la adresa lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările spirituale și materiale, pentru bunătața Domnului. În sabatul din 22 octombrie a.c., la Vaida Cămăraș, județul Cluj, într-o sală superb împodobită cu roadele câmpului, copii, tineri și adulți s-au adunat în biserica adventistă, motivați de gândul: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui” (Psalmii 103:2).

În sabat dimineată, programul recunoștinței a fost susținut de copiii bisericii prin poezii și cântări frumoase. Slujirea lor a fost apreciată de membri, părinți și bunici, de toți cei prezenți, dar credem că recunoștința și lauda lor a impresionat plăcut și Cerul. După un program foarte bogat, fratele Ernest Szász, fostul președinte al Conferinței, a prezentat un scurt mesaj bazat pe textul

din Efeseni 5:20: „Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în numele Domnului nostru Isus Hristos.”

Programul de după-amiază a însemnat apogeul sabatului de recunoștință. Cântările cu comunitatea, slujirea fanfarei Gedeon Brass, contribuția corului de copii, a corului bisericii locale și a cvartetului instrumental Genesis Music, cuvântările, poezia, predica, rugăciunea de consacrare, toate au contribuit la buchetul de laudă și recunoștință oferit bunului nostru Dumnezeu.

La invitația conducerii bisericii, împreună cu credincioșii adventiști, la Sărbătoarea Recunoștinței din Vaida Cămăraș au participat mai multe personalități: dl Kelemen Hunor, viceprim-ministru al României, dl deputat Csoma Botond, dna secretar de stat Bogya Anna, dr. Simon Előd, consul în cadrul Consulatului General al Ungariei, din Cluj Napoca, și alți invitați din zona administrativă. Unii dintre invitați au mărturisit că a fost pentru prima dată când au intrat într-o biserică adventistă.

Din partea invitaților speciali au fost rostite patru cuvântări scurte. Dl vicepremier a mulțumit pentru invi-

tație și, între alte gânduri profunde, a subliniat: „Cred că doar comunitățile puternice pot da răspunsuri bune la problemele secolului XXI, comunitățile care sunt clădite pe învățătura iudeo-creștină. Această învățătură împiedică dezrădăcinarea și arată constant acele puncte de orientare care, chiar în vremuri schimbătoare, ne indică ce este corect și greșit. La Vaida Cămăraș am găsit o astfel de comunitate.” Frățietatea s-a bucurat de prezența invitaților speciali și de mesajele prezentate. Domnul să-i binecuvânteze!

Din partea bisericii au participat și și-au exprimat recunoștința față de Dumnezeu: Loránd Balla și Dragoș Mușat, directori Uniunea de Conferințe, Tomoiagă Ștefan, președinte, Szász Károly Zsolt, secretar în Conferința Transilvania de Nord; Ernest Szász, fost președinte în Conferințele Transilvania de Nord și Sud, Loránt Amota, redactorul emisiunii în limba maghiară a postului Speranța TV, precum și pastorul-gazdă, Ilyés János Béla.

Apelul pastorului Loránd Balla s-a bazat pe textul Scripturii: „Bucurați-vă întotdeauna! Rugați-vă neîncetat! Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi” (1 Tesaloniceni 5:16-18). În continuare, voi reda câteva gânduri din predică. „Adevărata recunoștință

înseamnă să aducem mulțumiri pentru toate lucrurile. Nu este important dacă paharul este pe jumătate plin sau pe jumătate gol. Să fim recunoscători pentru că avem pahar și pentru cât conține! Este suficient să înveți în viață o singură rugăciune: Mulțumesc”, a spus Echart Tolle. E timpul să observăm bunătatea Domnului chiar în aceste vremuri de criză și să ne îndreptăm spre sursa belșugului cu cântarea noastră de recunoștință. Recunoștința este o fereastră din spre cele materiale spre cele spirituale, dinspre lumea trecătoare spre lumea veșnică a Creatorului. Cu astfel de ocazii ne exprimăm mulțumirea noastră pentru tot ce ne-a dăruit Domnul în trecut, dar vă invit să-I mulțumim Domnului în avans pentru făgăduințele care se referă la viitor: pentru că ziua noastră de mâine, restul vieții noastre, va fi în brațele Sale puternice. În timp ce ne bucurăm de darurile primite, să nu-L uităm pe Dătător!

„Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce veghează asupra căii lui, acela îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu” (Psalmii 50:23). Amin!”

Domnul să primească închinarea noastră și, ca recunoștință, să-i oferim inimile noastre!

După încheierea serviciului divin de recunoștință a urmat masa de părtășie, la care au fost invitați toți cei prezenți. ■

Ernest Szász, coordonatorul redacției în limba maghiară a Editurii Viață și Sănătate

**MULȚUMIRI
CA JERTFA
ERNEST
SZÁSZ**

**„LĂUDAȚI PE
DOMNUL... CĂCI
MARE ESTE
BUNĂȚATEA LUI
FAȚĂ DE NOI, ȘI
CREDINCIOȘIA
LUI ȚINE ÎN
VECI. LĂUDAȚI
PE DOMNUL!”
(PSALMII 117:1)**

„PREGĂTIȚI CALEA DOMNULUI!” (Marcu 1:3)

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea s-a născut prin misiune. Trăim în cel mai solemn timp din istorie, timpul sfârșitului. Niciodată nu am fost atât de aproape ca acum de venirea în glorie a Domnului și Mântuitorului nostru. De la începuturile Mișcării advente și până în zilele noastre, nicicând misiunea nu a fost mai importantă ca astăzi.

Privind la modul în care se dezvoltă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea după apariția ei ca mișcare profetică, la anul 1844, descoperim că primii pastori au fost calificați pentru această înaltă chemare prin misiune. Bates, Himes, Edson, după ce au vărsat lacrimi pe genunchi în urma experienței amare pe care au trăit-o, s-au ridicat cu fețe luminate de bucurie să ducă speranță celor întristați. Adventismul s-a născut prin misiune, pentru misiune și la origine are acest motto: „Să ducem speranța” celor întristați și dezamăgiți.

Factorul hotărâtor care a susținut pionerii Mișcării advente în Marea Dezamăgire a fost misiunea. Iată ce declară unul dintre cei mai zeloși promotori al mării redeșteptări de la 1844. Joshua Himes îi scrie lui Joseph Bates pe 30 octombrie: „Niciodată nu m-am simțit mai fericit și mai împăcat cu voința Lui Dumnezeu; activitatea din ultimul timp m-a salvat, a fost o binecuvântare pentru noi toți; vom rezista.”

Motiv de îngrijorare

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea există și rezistă prin misiune. Comunitatea care abandonează misiunea moare. Traversăm o perioadă critică, pe care nu am mai întâlnit-o până acum. Marea Trimitere, însărcinarea de a merge din oraș în oraș și din sat în sat pentru a vesti întreita solie îngerească, nu mai înflăcărează inimile pentru misiune. Bucuria întâlnirii cu Domnul la serviciile publice de închinare a scăzut. De peste zece ani, numărul membrilor bisericilor noastre este în scădere. Secularizarea își face drum în mod subtil în rândul acelor care, prin natura existenței lor, trebuie să fie crainicii revenirii Domnului Hristos.

Profețiile se împlinesc sub ochii noștri. Îngerul harului își strânge aripile. Este tulburător faptul că alarma ceasornicului profetic și-a pierdut ecoul până într-atât încât mai curând suntem dispuși să renunțăm la serviciul divin de vineri seara, pentru că nu mai vin membrii la închinare, decât să-i motivăm prin vizitare și părtășie pentru participare la închinare și implicare în misiune.

Poruncile divine: „Pregătiți calea Domnului”, „Propovăduiți Evanghelia la orice făptură”, „Ieși la drumuri și la garduri și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să Mi se umple casa” (Luca

14:23) nu mai au ecoul dorit pentru noi, pastori, slujbași și membri.

Nu vreau să zugrăvesc biserica lui Dumnezeu în negru; nu există nicio încurajare în pesimism, dar mă doare inima știind din experiență ce potențial imens și ce bogăție de resurse are Dumnezeu în biserică și nu sunt folosite pentru a duce Evanghelia în toată lumea.

Timpul ploii târzii

A trecut vremea resemnării și a neputinței. Pentru numele lui Dumnezeu și onoarea Domnului și Mântuitorului care Și-a dat viața pentru noi, haideți să dăm tonul, să fim scânteia care aprinde focul misiunii și înflăcărează comunitatea pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu în lume.

Prin profetul Ioel, Dumnezeu ne arată calea spre torențele ploii târzii – înviiorarea mult dorită și așteptată de cer. Să ieșim de sub umbrela pandemiei, care a devenit, din nefericire, argu-

mentul justificativ pentru neîndeplinirea mandatului nostru misionar. E timpul ploii târzii. Serva Domnului ne spune acest lucru.

„Acum, în timpul ploii târzii, să ne rugăm cu inima smerită și cu toată stăruința, pentru ca torențele harului să se poată revărsa peste noi. Să ne rugăm cu ocazia fiecărei adunări, să ne rugăm lui Dumnezeu să dea chiar acum sufletului nostru căldura și umiditatea necesare germinării seminței. În timp ce ne rugăm lui Dumnezeu pentru Duhul Sfânt, El va realiza în noi blândețea și smerenia inimii, o dependență conștientă de El pentru a primi ploaia târzie, care ne desăvârșește. Dacă vom cere cu credință binecuvântarea, o vom primi, așa cum a făgăduit Dumnezeu.” — *Mărturii pentru pastori*, p. 508

„Este timpul ploii târzii, când Domnul va da o măsură bogată a Duhului Său. Rugați-vă fierbinte și vegheați în Duhul Sfânt!” — *Idem* 512

Un apel solemn

„Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii și chiar pruncii de la țată! Să iasă mirele din camera lui și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar și să zică: «Doamne, îndură-Te de po-

porul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: ‘Unde este Dumnezeul lor?’» (Ioel 2:15-17).

Misiunea noastră, ca popor, este să pregătim calea Domnului pentru a doua Sa venire.

„Încheierea lucrării! Pentru noi, adventiștii de ziua a șaptea, nu există în prezent o temă mai importantă ca aceasta. Ea este singura problemă nerezolvată în fața căreia stăm în această epocă a istoriei omenirii; măreția ei este o invitație urgentă, căreia nu ne putem sustrage sau pe care n-o putem da la o parte, ci pe care trebuie s-o cercetăm și s-o luăm la inimă.” — *TIL* 55

Am început pandemia cu distanțarea și, lucru ciudat și inexplicabil, pandemia se vindecă, dar înstrăinarea rămâne. Primii creștini n-au vrut să știe de distanțare chiar dacă unitatea lor în adevăr, în spirit și misiune i-a costat viața. Valdenzii nu au putut vreodată să se distanțeze de misiunea lor și unii de alții, plătind bucuria cu viața unitatea lor în Hristos și în misiune.

Să ne ierte Dumnezeu, dar am făcut din coronavirus o pandemie spirituală prin lăsarea lucrurilor la voia sorții în biserică. Ne resemnăm din cauza scăderii zelului și a entuziasmului misionar în biserică și ne justificăm prin faptul că situația aceasta, fiind generalizată, este o normalitate. „Între voi să nu fie așa”, a spus Isus într-un alt context, dar, privind la chemarea și responsabilitatea noastră, ar fi bine să înțelegem că între noi trebuie să fie altfel.

„Neteziți-l cărările!”

Elen White povestește o întâmplare foarte interesantă de la începuturile Mișcării advente:

„Cu ani de zile mai înainte, când grupa credincioșilor în apropiata venire a lui Hristos era foarte mică, păzitorii Sabatului din Topsham, Maine, se adunau pentru serviciul divin de închinare în marea bucătărie din casa fratelui Stockbridge Howland. Într-un Sabat dimineața, fratele Howland era absent. Am fost surprinși de lucrul acesta, deoarece el era întotdeauna foarte punctual. Curând, a intrat cu fața luminoasă, strălucind de slava lui Dumnezeu. «Fraților», spuse el, «am descoperit. Am descoperit ce fel de purtare putem avea noi cu privire la care Cuvântul de garanție al lui Dumnezeu este: ‘Nu veți cădea niciodată.’ Am să vă povestesc despre aceasta.» Apoi, ne-a povestit că observase că un frate, un pescar sărac, avea simțământul că nu era respectat atât cât ar fi trebuit să fie și considera că fratele Howland și alții se socoteau a fi mai presus de el. Lucrul acesta nu era adevărat, dar i se părea lui că așa este și de câteva săptămâni nu mai luase parte la adunări. Așa că fratele Howland s-a dus la el acasă și a îngenunchat în fața lui, zicând: «Frate, iartă-mă! Spune-mi ce ți-am făcut?» Omul l-a luat de braț și a încercat să-l ridice în pi-

**REASUMAREA
MISIUNII
DANIEL
DINCA**

**ADVENTISMUL
S-A NĂSCUT
PRIN MISIUNE,
PENTRU MISIUNE
ȘI LA ORIGINE ARE
ACEST MOTTO: „SĂ
DUCEM SPERANȚA”
CELOR ÎNTRISTAȚI
ȘI DEZAMĂGIȚI.**

cioare. «Nu», a spus fratele Howland. «Ce ai împotriva mea?» «Nu am nimic împotriva ta.» «Dar trebuie să ai», a spus fratele Howland, «pentru că altădată puteam vorbi unul cu altul, dar acum nu-mi vorbești deloc, și vreau să știu de ce, care este problema.» «Ridică-te, frate Howland», a spus el. «Nu», a zis fratele Howland, «nu vreau.» «Atunci trebuie să mă cobor eu», a zis el și a căzut în genunchi, și a mărturisit cât de copilăros fusese și cât de multe bănuiele cultivase el. «Și acum», a zis el, «am să le dau pe toate la o parte.» Pe când fratele Howland povestea întâmplarea, fața lui strălucea de slava Domnului. Cum a terminat, a intrat și pescarul și familia lui și am avut o adunare minunată. Ce ar fi dacă unii dintre noi am proceda ca fratele Howland? Dacă atunci când frații noștri au bănuiele rele, ne-am duce la ei, zicând: «Iartă-mă dacă am făcut ceva care să te rănească», am rupe vraja lui Satana și am elibera pe frații noștri de ispitele lui. Nu lăsați ca ceva să se așeze între voi și frații voștri. Dacă este ceva ce puteți face prin sacrificiu pentru a îndepărta molozul bănuielilor, faceți-l. Dumnezeu dorește ca noi să ne iubim unii pe alții ca frații. El dorește să fim miloși și prietenoși. El dorește să ne autoeducăm să credem că frații noștri ne iubesc și că Hristos ne iubește. Iubirea naște iubire» (*Mărturii pentru comunitate*, p. 192).

**HAIDEȚI SĂ DĂM
ADVENTISMULUI
STRĂLUCIREA
CARE SĂ ATRAGĂ
SEMENII NOȘTRI
LA HRISTOS,
SLAVA CARE SĂ
UMPLE ÎNTREG
PĂMÂNTUL DE
CUNOȘTINȚA LUI
DUMNEZEU.**

Coborâți de la amvon la oameni

Atât profetul Ioel, cât și Ellen White ne spun că primul pas pentru învierea spirituală este apropierea unii de alții în mărturisire, pocăință și iertare. Acum este timpul să coborâm de la amvon la fiecare membru în parte, acasă în familie, să înlăturăm distanțarea, apoi împreună să ducem vestea mântuirii în lume. Nu e suficient doar să spunem: „Ce ar fi dacă am proceda și noi la fel?” Haideți s-o facem acum. Haideți să dăm adventismului strălucirea care să atragă semenii noștri la Hristos, slava care să umple pământul de cunoștința lui Dumnezeu. A sosit timpul când cea mai mare urgență și cea mai mare nevoie este strălucirea chipului lui Hristos pe fața, în viața și slujirea noastră. Acum ori niciodată. Nimeni nu știe dacă mâine, în conștiința noastră, apelul Duhului Sfânt va mai avea aceeași intensitate, și astfel vremea cercetării personale să treacă pe lângă noi. Pentru numele lui Dumnezeu, pentru slava și onoarea Lui, pentru întâmpinarea Celui ce vine curând pe norii cerului, „pregătiți calea Domnului”. Amin! ■

Daniel Dincă, pastor pensionar

STRĂINUL DIN GALILEEA

cu Lucian Cristescu și Mihai Brașov

În Evangheliile aparent mult prea cunoscute, descoperim un Isus încă necunoscut cititorului grăbit. Dezbateră ne face să ne îndrăgostim de Isus, Prietenul sufletelor noastre.

Sâmbătă, ora 12.00

DUHURILE DIN ÎNCHISOARE

1 Petru 3:18-22, traducere liberă și comentarii

„Χριστος... („Christ...”) θανατωθεις (étant mis à mort) μεν (d'une part) σαρκι (quant à la chair), ζωοποιηθεις (étant vivifié) δε (d'autre part) πνευματι (quant à l'Esprit), εν (c'est alors) ω (que) και (aussi) τοις (aux) εν (en) φυλακη (prison) πνευμασιν (esprits) πορευθεις (étant allé) εκηρυξεν (il a proclamé) απειθησασιν (aux ayant refusé de croire), ποτε... (ja-dis...)” [NT interliniar G-F]

„Hristos... a fost omorât în trup [omenesc – Ioan 1:14], dar a fost făcut viu în Duh [dumnezeiesc – 1 Corinteni 15:45] în care mergând, a făcut un anunț răzvrătiților [TOB] odinioară, chiar și celor cu duhul în închisoare [1 Petru 3:4] odată [unele mss], când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu aștepta, în zilele lui Noe [acest propovăduitor al neprihănirii – 2 Petru 2:5] când se făcea corabia în care puțini, adică opt suflete, au fost salvați cu ajutorul apei.”

Aceasta [„apa potopului, cu trecerea de la o stare coruptă a creației la o creație nouă” – D. Rudman] era prefigurarea botezului care vă salvează acum pe voi; el nu este curățirea cârnii de întinare, ci angajamentul cugetului binevoitor [„αγαθος = binevoitor” Dicț. G-R al NT, p. 9] înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos, care mergând în cer, este la dreapta lui Dumnezeu, fiindu-I supuși îngerii, stăpânirile și puterile” [Biblia ecumenică TOB –1992, Noul Testament interconfesional – 2009].

1. Isus în Duh

Deși se pare că expresia „a înviat în Duh” este „stranie”, de vreme ce Isus a înviat în trup, nu în duh, totuși, învierea în Duh a Omului Isus, descrisă tot de Petru în Faptele 2:22-24, o aflăm și în Ioan 5:26, formulată astfel: „Tatăl a dat și Fiului să aibă viața în Sine.” E limpede că textele nu se referă la viața în Sine a Cuvântului Întrupat, numit „Dumnezeul Unul născut” în Ioan 1:18 „Ho Theos Monogenes” – vezi NT interliniar G-F, TOB și Biblia TLN – pentru că Fiul lui Dumnezeu nu a încetat niciodată să fie Dumnezeu, ci la Omul Isus Hristos, căci la acesta se referă Petru când precizează că „a fost omorât în trup”.

Acest fapt presupune că, la înviere, Isus nu mai avea nimic muritor în El, căci, conform celor amintite mai sus, omenescul din Cuvântul Întrupat a fost unit cu

viața veșnică din dumnezeirea Lui, adică fenomenul invers din Filipeni 2:7. Același lucru îl spune și Pavel, folosind o altă expresie: „Al doilea Adam a fost făcut „Duh dătător de viață” (1 Corinteni 15:45). Astfel, Cel Preaînalt de la întrupare (Luca 1:15) participă ca Tatăl la înviere (Ioan 5:26).

Având în vedere acest lucru, Petru amintește celor persecutați lucrarea mântuitoare a lui Isus în Duh, atât înainte de întrupare (1 Petru 1:20), fie direct în evenimentul potopului (1 Petru 3:19), fie indirect prin proroci (1 Petru 1:11), inclusiv prin Noe (2 Petru 2:5), cât și după înviere, prin „botezul care vă mântuiește acum pe voi”, cum se exprimă apostolul (1 Petru 3:21).

2. Potopul, o prefigurare a botezului

Pilda apei potopului arată că „mântuirea prin apă reprezintă trecerea de la starea coruptă a creației la o creație nouă”, cum scrie Ilie Chișcari în *Spre o tipologie baptismală a potopului*, citându-l pe D. Rudman.

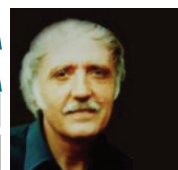
Autorul precizează că „textele Noului Testament prezintă în general o lectură dublă a evenimentului potopului, amintind atât salvarea lui Noe, cât și distrugerea lumii (2 Petru 2:5; Evrei 11:7)”.

„Această viziune a lui Petru se apropie de cea a Sfântului Pavel (Romani 6:4-8 și Coloseni 2:12)” cu privire la cele două componente ale botezului creștin: „Fiind îngropați împreună cu El și înviați în El, ca să trăim o viață nouă.”

Chiar Sf. Ioan Gură-de-Aur, într-o omilie despre Lazăr, referindu-se la simbolismul elementelor potopului (apa și corabia, Noe și porumbelul etc.), scrie că „ceea ce s-a spus nu era o taină, iar ceea ce s-a făcut a fost o tipologie pentru viitor”.

Trecerea prin apa potopului, de la starea coruptă a creației la o creație nouă, este similară cu trecerea prin apa botezului, de la vechiul „duh întemnițat” la noul „cuget binevoitor” față de Dumnezeu, iar Ioan Pribac, în „Unicul botez”, adaugă: „Dacă nu murim împreună

EVANGHELIA
VESNICĂ
PETRU
BLAJ

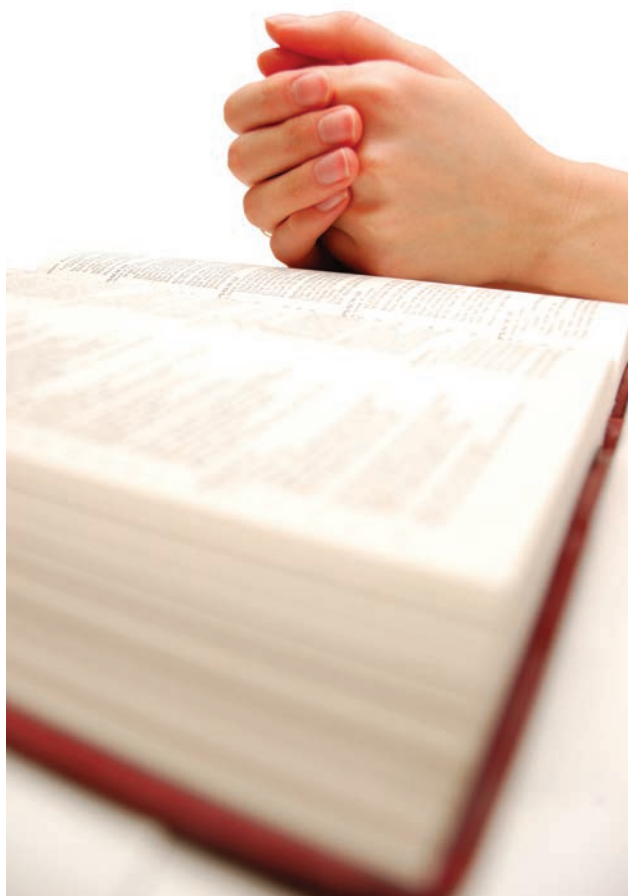
PETRU AMIN-
TEȘTE CELOR
PERSECUTAȚI
LUCRAREA MÂN-
TUITOARE A LUI
ISUS ÎN DUH,
ATÂT ÎNAINTE DE
ÎNTRUPARE, CÂT
ȘI DUPĂ ÎNVIERE.

cu Hristos, nici nu *înviiem* împreună cu El.” *Acesta este botezul*: moarte și viață nouă.

În 1 Petru 3:21,22, apostolul citează *cuvânt cu cuvânt* din Efeseni 1:20,21 după ce abordează sfaturi pentru *bărbați și femei*, sau trecerea „*din întuneric la lumină*” ca și apostolul Pavel. Iar „*mintea întunecată*” înnoită prin botez – „*să vă înnoiți în duhul minții voastre*” – constituie temă comună.

3. Expresii în ajutorul cititorului

Expresia *απειθεσασιν* (apeitesasin) face parte din *adjectivele* provenite din alte părți de vorbire, în cazul nostru din participiul verbului *απειθεω* (apeitheo) = *a nu crede, a nu se supune*, ales providențial de Petru, cu referire la necredință, și tradus în Biblia ecumenică în limba franceză TOB, prin „aux rebelles” („*răzvrătiților*”), care este un adjectiv substantival, la cazul dativ. („*Adjectivele substantivale au în propoziție funcțiile sintactice ale substantivului.*” – vezi *Limba și literatura română. Noțiuni esențiale*, 2007, p. 57).

În Noul Testament interliniar greco-francez, *απειθεσασιν* (apeitesasin) este tradus prin „*celor care au refuzat să creadă*”, adică „*necredincioșilor*”. Chiar și cu funcția lui sintactică de atribut adjectival, acest participiu pe post de adjectiv, cu referire la necredință, li se potrivește mult mai bine oamenilor decât demonilor.

Expresia *εκηρυξεν* (ekeruxen) = *a făcut un anunț*, folosit și în Iona 3:2 pentru Ninive, este un verb legat de „*răzvrătiților, odinioară*”, sau „*odinioară, răzvrătiților*” și este la aorist, exprimând un timp *nedefinit*, ca în cazul Romani 11:30 și Coloseni 3:7. E nefiresc, dacă nu chiar copilăresc, să crezi că apostolul amintește de cinci ori vremea întâmplărilor (odinioară, odată, când răbdarea, în zilele, când se făcea) referindu-se doar la răzvrătire și niciodată la acțiunea lui Isus.

Adverbul „odinioară”, mai ales cu sensul de *altădată, cândva*, implică frecvent o trecere în contrast de la o stare la alta: „*Odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul.*” (1 Petru 2:10), sau „*odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină*” (Efeseni 5:8), sau „*Odinioară trăiați în păcate, acum lăsați-vă*” (Coloseni 3:7,8) etc. Ori demonii nu au fost răzvrătiți decât odinioară, iar acum sunt sfinți. *Însă doar despre Isus, Petru spune că „a făcut un anunț odinioară” păcătoșilor, dar „vă mântuiește acum pe voi”.*

4. „Omul ascuns al inimii” în închisoare

Cele două personificări folosite de Petru: „*cugetul binevoitor*” și „*duhul în închisoare*” sunt metafore puse în contrast și reprezintă de fapt „*omul cu mintea binevoitoare*” și „*omul cu mintea în închisoare*”. În 1 Petru 3:4, „*duhul*” este numit de Petru „*omul ascuns al inimii*”, adică „*omul minții*”. („*În mentalitatea semitică, inima era privită ca sediu al inteligenței*”; „*inima, sediul minții*” – LXX, Polirom, vol. I, p. 383 și vol. 4, p. 96).

Când Petru folosește ca figură de stil „*încingerea coapselor minții*”, TOB traduce prin *l'esprit éveillé* („*duhul treaz*”). Deci, traducerea ecumenică a Bibliei TOB, în 1 Petru 1:13, ca și 3:4, prin „*duhul*” înțelege „*mintea*”, în aceeași epistolă. Aceasta justifică din plin traducerea „*duhurilor în închisoare*” prin „*celor cu mintea în închisoare*”, adică „*răzvrătiților*” [aux rebelles].

Chiar și apostolul Pavel, după ce scrie: „*Dumnezeul căruia Îi slujesc în duhul meu.*” (Romani 1:9), vine cu explicația: „*Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu*” (Romani 7:25). Acest lucru este scos în evidență de NT interl. G-F,

care traduce „mintea” din Romani 7:25 tot prin „duhul”(esprit). Deci și Pavel, ca și Petru, prin „duhul” înțelege „mintea” când se referă la „*omul dinăuntru*”. Binomul *duh/minte* este în DEX, medicină, filozofie, literatură etc.

„*Mintea întunecată*” a păgânilor din Efeseni 4:18 este tradusă în Biblia ecumenică TOB ca fiind „*la proie des ténèbres*” („pradă a întinericului”) adică „mintea în închisoarea întinericului”, corespunzător verbului „σκοτω~(skotoo), care înseamnă „a cufunda în întineric”.

„**Mintea în închisoare**” nu este o reflexie nouă la Petru. În Faptele 8:22-23, apostolul îi spune lui Simon Magul: „*Pocăiește-te... de gândul acesta al inimii [minții] tale... căci văd că ești... în lanțurile fărădelegii.*” Petru îi amintește lui Simon de trei ori mintea. „*Pocăiește-te*” (*metanoeson* = schimbă-ți mintea), țintește direct mintea lui păcătoasă, cu gândurile minții în fărădelege. „*Inima (mintea) ta nu este curată*”, îi spune apostolul. Acolo-i sediul închisorii tale. Sigur nu picioarele îi erau în lanțuri, ci mintea lui neschimbată.

În cap. 5:8, Petru reia tema *minții în captivitate* pentru destinatarii epistolei, ca în cap. 1:13: „*Fiți treji și vegheați!* [adică să aveți *mintea trează, duhul treaz*]. Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită” [*omul minții înghițit de diavol este cea mai cruntă închisoare*]. Petru se referă, în această primă epistolă de 13 ori la minte, iar din a doua anunță că „în amândouă caut să vă trezesc mintea” (2 Petru 3:1) ca să nu vi se întâmple ca celor din vechime.

5. „Fiii lui Dumnezeu” din Geneza 6 nu sunt îngeri

Autorii unor cărți ebraice foarte vechi, precum Cartea lui Enoh și Cartea Jubileelor, au scornit absurditatea că „fiii lui Dumnezeu” din Geneza 6:1-4 erau „îngeri ai lui Dumnezeu” care s-au împerecheat cu fiicele oamenilor și astfel au apărut uriașii (*nephilimii*), iar acești îngeri căzuți au fost pedepsiți de Dumnezeu ca și cum ar fi singurii îngeri care s-au împotrivit lui Dumnezeu până atunci și după aceea.

Sf. Ioan Gură-de-Aur, Ioan Casian, Theodoret, în Răsărit, ca și Augustin și Toma de Aquino, în Apus, resping interpretarea din scrierile 1 Enoh 6-7 și Cartea Jubileelor 4 cu privire la „fiii lui Dumnezeu” din Geneza 6:2-4, cum că aceștia ar fi îngeri. Cele două cărți sunt considerate, încă din vremea lor, apocrife, din trei motive: Origene – „informații false”, Fer. Augustin – „autor fals – pseudoepigrafă”, Ieronim – „absența din canonul ebraic”.

Părinții bisericii creștine amintiți consideră că „*fiii lui Dumnezeu*” din Geneza 6:2-4 sunt urmașii lui Set, corupți de *fiicele oamenilor*, care sunt urmașele lui Cain (cele două categorii ale omernirii: *bună și rea*)” (LXX, Polirom, vol. I, p. 68).

Fiii lui Dumnezeu care și-au ales soții dintre fetele oamenilor, dacă ar fi fost *îngeri*, nu urmașii lui Set, după *episodul monstruos și strigător la cer, din Geneza 6:2*, ar fi fost numiți de Moise, în Geneza 6:4, „*îngeri căzuți și pedepsiți de Dumnezeu*”, cum apar în scrierile amintite, 1 Enoh și Cartea Jubileelor.

Dimpotrivă, același Moise, în Deuteronomul 14:1, numește „*fii ai lui Dumnezeu*” nu pe îngeri, ci pe oamenii ce ascultă de Dumnezeu, pe atunci poporul evreu: „*Voi sunteți fii ai Domnului Dumnezeului vostru*” (vezi Biblia Hebraica și LXX, sau Biblia Cornilescu literală, Biblia diortosită a lui B. Valeriu Anania sau traducerea Romano-Catolică 2020 etc.). Apostolul Pavel va scrie mai târziu același lucru despre *creștinii* călăuziți de Duhul Sfânt, în Romani 8:14: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt *fii ai lui Dumnezeu*.”

În Geneza 6:4 se poate vedea că *uriașii* amintiți nu au apărut atunci, ci ei *existau* deja (erau) „în acele zile” pe pământ și „chiar după” amestecul dintre credincioși și necredincioși și sunt lăudați de Moise și numiți „oameni cu renume” și „viteji” (vezi și NTR și Biblia varianta actualizată).

În Numeri 13:33, Moise amintește fiii lui Anac de după potop cu același termen ebraic de „*nephilimi*” din Geneza 6, fără vreo referire la originea lor nefirească sau la păcatul îngerilor, de neimaginat pentru o minte sănătoasă.

Noe și familia lui aveau, încă de la Adam, în ADN-ul lor o genă de uriaș, altfel nu ar fi apărut după potop „*anachii*” (fiii lui Anac), „*refaimii*”, „*emimii*” din Geneza 14:5; Deuteronomul cap. 2:10,20,21 și cap. 3:11 sau cap. 9:2, amintiți de același Moise, și nici acel uriaș numit Goliat, din vremea lui David.

Nicăieri, în toată Scriptura, după potop, nici Moise, în Geneza 14, nici în Numeri 13, nici în Deuteronomul capitolele 2, sau 3, sau 9, nici altunde, nici altcineva nu spune, nici măcar sub formă de simplă aluzie, sau așa în treacăt, precum ceva în calea uitării, că *uriașii* amintiți mai sus sunt urmașii *îngerilor care s-au împerecheat cu femei* în vremea potopului, idee vehiculată de literatura ebraică nebiblică.

**POTOPUL
PREFIGUREAZĂ
BOTEZUL. PILDA
APEI POTOPULUI
ARATĂ CĂ
MÂNTUIREA PRIN
APĂ REPREZINTĂ
TRECEREA DE LA
STAREA CORUPȚĂ
LA CREAȚIE LA O
CREAȚIE NOUĂ.**

Mai mult, Isus ne spune că îngerii nu au sex și *nu se înmulțesc* (Luca 20:34-36; Petru știa foarte bine lucrul acesta) și nici nu pot deveni oameni reali, ci pot lua doar *înfățișare* de om, căci nu sunt Dumnezeu să se poată întrupa. Întruparea Cuvântului, *care era Dumnezeu*, realizată cu participarea și a Celui Preaînalt și a Duhului Sfânt, descrisă în Luca 1:15, nu poate fi folosită ca argument pentru întruparea *îngerilor*.

Și e limpede că, dacă apostolul Petru ar fi crezut interpretarea cu privire la vizita lui Isus, la înviere, în *închisoarea* îngerilor căzuți, atunci el nu ar fi făcut *eroarea* să se exprime ca și cum acea vizită îi privea numai pe cei *din vremea potopului*, ci s-ar fi referit *la toți*, la *Satana și îngerii lui*, ca Ioan în Apocalipsa 12:7-9.

Dacă îndelunga răbdare a lui Dumnezeu se referea la demonii din iad, Petru trebuia să scrie că „este” în așteptare, nu „era” doar atunci, la potop, căci situația lor e aceeași până la sfârșitul veacurilor. Dumnezeu nu aștepta sigur convertirea demonilor (Evrei 2:16).

Ținând cont de toate acestea, *chiasmul* lui E. Mueller din (*Biblical Research Institut*, 01.2006, pp. 5-7), care se baza pe mergerea lui Isus în închisoarea îngerilor căzuți din Geneza 6, poate fi redat la punctul B prin fraza „*ducându-se*” (πορευθεῖς-poreutheis) *pe pământ*, să vestească potopul, în Duhul Lui veșnic, Hristos este stăpânul incontestabil al Pământului, iar la punctul B1 prin fraza „*ducându-se*” (πορευθεῖς-poreutheis) *în cer*, la dreapta lui Dumnezeu, Hristos este același stăpân incontestabil al Universului.

6. Ce fel de anunț a făcut Isus în Duh

Interpreții care cred că prin „duhurile în închisoare” Petru înțelege îngerii căzuți din Geneza 6 susțin că Isus, după înviere, mergând spre cer, S-a dus la ei în închisoare să proclame biruința și *să-i supună* (Filipeni 2:9-11; Coloseni 2:14,15; Efeseni 1:20,21). Dar toate aceste texte anunță repunerea lui Isus cel înviat,

de către Dumnezeu Tatăl, în toate drepturile și slava Lui de dinainte de întrupare.

În acest context, mă întreb:

- Nu erau duhurile rele supuse lui Isus și înainte de cruce?

- Nu știau duhurile rele că soarta lor fusese pecetluită în războiul din cer?

- Nu știau ele că le era de mult pregătit, înainte de jertfa lui Isus, diavolului și îngerilor lui, un foc veșnic, pentru vremea sfârșitului?

- Nu era reproșul lor: „Ai venit să ne chiniești înainte de vreme”?

Cum să le proclame Isus cel înviat victoria Sa unor *deținuți, condamnați deja*, care așteptau doar *executarea sentinței*?

După acești interpreți – și acum dați-mi voie să îmi imaginez – Isus, după înviere, ar fi procedat ca în basmele pentru copii, trăgând la răspundere pe toți cei care L-au răstignit. Ar fi început cu Irod (domniile): *Ai vrut o minune, acum o ai*; trecând apoi pe la Pilat (stăpânirile): *Ai întrebat ce-i adevărul, iată-L*; și nu în ultimul rând în mijlocul Sinedriului (autoritățile): *Ați zis că am hulit, acum vedeți pe Dumnezeu* etc. Ce minunat că Isus nu S-a arătat acestora, ci doar celor dragi Lui, care aveau o imensă nevoie de vestea bună a învierii Sale.

Petru ne spune că în vremea lui Noe, Isus-Dumnezeu a făcut, *personal*, un anunț cu privire la răzvrățiți, pe care îl putem găsi în Geneza 6:13: „Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: «Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea!»” Interesant, cu câteva versete după relatarea cu potopul, apostolul Petru, adresându-se destinatarilor epistolei, actualizează anunțul: „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape!” (1 Petru 4:7). Observați asemănarea nu doar în conținut, ci chiar și în cuvinte, lămurind din plin problema *trezirii minții* destinatarilor (2 Petru 3:1).

Tot din Geneza a descris Petru și subjugarea totală a minții răzvrătiților. O temniță presupune sechestrarea minții în toată activitatea ei, așa cum scrie Moise în cap. 6:5 despre omul de atunci: „Domnul a văzut că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” „*Toate*”, adică fără excepție, „*în fiecare zi*”, adică tot timpul, iar „*numai spre rău*”, adică în *totul totului tot*. Asta da închisoare a minții! Cred în acel Duh al lui Hristos care l-a inspirat și pe Moise, și pe Petru.

„Între textele indicate în secolul al IV-lea pentru definirea dogmei de credință: „S-a coborât în iad”, textul din 1 Petru 3:19 *nu este citat*” (Biblia romano-catolică 2020). Deci o interpretare în această direcție devine lipsită de obiect. ■

Dr. Petru Blaj, Comunitatea Dynamis, Cluj-Napoca

1. Spune unde ai auzit povestirea biblică, în Noul Testament (NT) sau în Vechiul Testament (VT), și notează în dreptul povestirii.

☐ Adam și Eva

☐ Nunta din Cana

☐ Noe

☐ Samariteanul milos

☐ Tânărul bogat

☐ David păstorul

☐ Fiul risipitor

☐ Facerea lumii

☐ Cele Zece Porunci

2. Care sunt cele cinci cărți ale lui Moise (Pentateuhul). Notează cu adevărat (A) sau fals (F).

☐ Geneza (Facerea)

☐ Judecătorii

☐ 1 și 2 Cronici

☐ Leviticul

☐ 1 și 2 Împărați

☐ Estera

☐ Exodul (Ieșirea)

☐ Numeri

☐ 1 și 2 Samuel

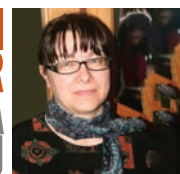
☐ Deuteronomul (A doua lege)

☐ Pilda celor zece fecioare

Răspuns: II. Pentateuhul cuprinde primele 5 cărți ale Bibliei.

**CITESC ȘI
DESCOPĂR**
**ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe

Sissus

NE-A ÎNVĂȚAT...

PREZINTĂ
Laurențiu Moț,
pastor

PERIOADA
11-19 noiembrie 2022
Ora 21.00

ÎN DIRECT

